

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 02.10.2008. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **Пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић, Наташа Кандић,**
- **оптужени Митровић Радослав, са браниоцем адв.Мирјаном Несторовић,**
- **оптужени Репановић Радојко, са браниоцем адв. Ненадом Војновићем,**
- **Јовановић Ненад и бранилац адв. Вељко Ђурђић,**
- **Чукарић Слађан, Нишавић Милорад са браниоцем адв. Лековић Татомиром,**
- **Петковић Мирослав са браниоцем адв. Фолић Гораном,**
- **Петковић Зоран, бранилац адв. Милан Бирман,**
- **Папић Рамиз,**
- **присутан је и бранилац адв. Палибрк Драган.**

Није присутан бранилац оптуженог Чукарић Слађана, адв.Владаца Васиљковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се јавља за Васиљковића?

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја ћу мењати Владу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни?

Опт. Чукарић Слађан је сагласан да га на данашњем главном претресу брани адв. Палибрк Драган.

Сведоци Крстић Миле, Андрејевић Миодраг, Јанковић Живорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли сви ту? Сви.
Позовите сведока Крстић Милета.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ОДРЖИ

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Крстић Миле.

Сведок МИЛЕ КРСТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Крстићу. Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Крстић Миле. Ја се извињавам зубе сам вадио. Крстић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, које године сте рођени?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: 24.08.1950. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је ваша адреса и где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Сада је Крагујевац, Вуке Ивковића бр. 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Сада сам у пензији, иначе био сам полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве наглас.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок опоменут, упозорен, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује нас март 1999. године где се налазите, које послове обављате, па нам испричајте укратко.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знате како. Да пођем прво, дуг период је прошао, тако да не бих по датуме и оне, нисам ни знао шта да се припремам, ни како, ни где. Шта имате да ме питате питајте ме од предмета. Иначе, радио сам као оперативни радник, реферат ми је био крвни деликти, разбојништва пардон, тешки случајеви разбојништва и разбојничке крађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања хоћете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја не знам сада у вези чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате због чега сте позвани? Ви сте позвани везано за страдање породица Бериша, тзв. случај «Сува Река». Шта вам је познато о томе и да ли уопште имате неко сазнање везано за страдање породице Бериша?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Овако, сазнања сем били смо на увиђају, не знам који је датум, датум немојте да ме питате јер можда погрешим па да не бих изазивао друге, био је оперативни радник за крвне деликте, не могу да се сетим име, Муслиман је био. Обично смо практиковали кад идемо на увиђај где је мало компликована ствар онда идемо на испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је вас било?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па нас је четворо, ја мислим четворо или петоро, ту смо негде, обично тако идемо у групе, један другоме помажемо. Ја сам.

Констатује се да је приступио адвокат Владица Васиљковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам одлазио, мислим био сам у својству обезбеђења колеге који су вршили увиђај, мислим био је инспектор Љатифи мислим да се презивао, он је инспектор потражне делатности. Онда био је инспектор по крвним деликтима који је радио Гогић Љубиша, обично тако се иде, уз екипу иде крим. техничар. Не могу да се сетим који је крим. техничар, крим. техничар и ја сам био, мислим око обезбеђења. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да ви одете у Суву Реку? Да ли можете да вежете, да ли је то први пут да сте ишли од отпочињања бомбардовања, дакле, од 24. марта 1999. године? Знате кад је почело бомбардовање, је ли тако, то је већ ноторно?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Није први пут, ми смо ускакали један другоме без обзира, тада је разбојништво мање, мање су се разбојништва дешавала, претпоставимо више је било ка крвним деликтима, мало убистава и шта ти ја знам од НАТО бомбардовања и то тако и онда један другоме помагали смо. Онда друго одлазили смо, претпоставимо ако је био дежурни оперативни радник. Ја се извињавам да ме лоше не схватите, али на пример Муслиман и онда ми ускочимо од Срба који мање имамо посла у циљу обезбеђења и њему да се пружи помоћ идемо, мислим добијемо патролни лист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је упутио да идете у Суву Реку, шта су вам рекли због чега идете у Суву Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Начелник оперативе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник? Ко је то?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Начелник оперативе је Петровић Милан, његов заменик је Милосављевић Миливоје. Сад неко од њих двоје један је потписао патролни лист, мора да има тај кроз тај извештај већ ако имате предмет, тај извештај имате. О томе толико. Значи, ја сам био у циљу обезбеђења, покрили смо тај део пута од Суве Реке, како је Сува Река па од Суве Реке иде се иза аутобуске станице, зове се Рештански пут. Ту су биле неке куће, једно две, три куће које су попаљене, преко тог насеља са стране било је шиптарско гробље. Е, сада где су те куће попаљене, радници оперативни који су по рефератима и оно, мислим овај били, ми смо са стране пружали, ајде да кажем као неку подршку,

као неку логистику да нема неко од стране ових терориста или од мештана да је неко остао и они су вршили свој део посла увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се ви јављате у Сувој Реци када сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па вероватно ми се јављамо старешини органа, али старешина преко старешине комуницира и најављује наш долазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, немојте како би било правилно, него шта се десило, коме сте се јавили, ако не можете да се сетите у реду, али немојте правила, пустите правила, него коме се ви јављате директно кад сте дошли тад?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја нисам имао потребе да се јављам, ја сам био на испомоћ, а коме се јавио оперативни радник који је задужен по том предмету, не знам, углавном ми смо њему давали подршку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте ви као обезбеђење, јесте ли ви ишли са оперативним радницима?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли у Суву Реку како сте знали где треба да идете да рецимо да се обави та увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Он је контактирао са неким од претпостављених вероватно у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисам био ја са њима унутра. Он је одлазио, унутра с ким је контактирао показана му је локација, рекао је другови идемо ту и ту и ту смо отишли, отишли смо на тај Рештански пут ту, заузели смо своја места, он је радио свој део посла, ја сам надзирао свој део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су вам се прикључили као обезбеђење и полицајци из ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Са стране они су њих, главно обезбеђење њихово је било, значи они су тај обруч сачињавала где су обезбеђивали да ми можемо да тај простор одрадимо, да кажем да одрадимо, да завршимо увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте познавали неког од тих полицајаца који су били на обезбеђењу тог дана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Конкретно са њима у близини нисам био, били су мало даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога нисте видели од њих?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да узмем да кажем да сам видео, не бих смео да узимам неког на душу да кажем овај је био а да није био, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте отишли на Рештански пут, да ли се сећате где сте стајали ту отприлике, где се вршио увиђај, ако можете мало да опишете то лице места где је био увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Прво кад смо ушли на Рештански пут са леве стране, да ли је прва или друга кућа, да ли је то заједничка кућа била, не знам, била је делимично онако спаљена и ту су били једно два, три леша спаљена, угљенисана значи. Онда ја сам прешао са друге, са десне стране је пут јер то су са обадве стране како је насеље, са обадве стране имају куће и с леве и с десне стране. Ја сам пошао мало с десне стране да нема неко да није случајно оставио па неко са супротне стране да узме да нас покоси, да прегледам терен. Они су завршили мислим тај део посла, онда су прешли у суседну кућу, да ли је суседна до њих била, знам углавном да је била столарска радионица. У столарску радионицу ту су нашли неколико леша. Колико нисам видео, углавном рекао ми је овај да има убијених, нису били угљенисани, убијени су били и онда ток увиђаја је мало трајао и оно док су завршили увиђај и то ја сам продужио напред, испред њих да идем поново. Е, са десне стране ту још једно лице је било убијено, то је било на некој, да кажем, плац од куће, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели то лице које је убијено?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да га опишете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не бих могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то мушкарац у питању?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Мушкарац, све су мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу, у униформи?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, у цивилу. Знате како оно у цивилу али обично оно раније претпоставимо ако носи маскирне панталоне, али горе џемпер и оно, иначе комплетну униформу није имао, не могу сад да кажем да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље дешавало?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ништа, завршили смо увиђај, ми смо свој део посла завршили, дошли су из Хигијене, лешеве су у вреће стављени, у возило и даље где су, да ли су у болницу, где ли су ја и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда приметили да ли је био лекар ту? Да ли је вршио преглед тих лешева?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Док смо ми били није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд ви знате да су они упућени у болницу? Да ли је то опет претпоставка или сте видели?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: По претпоставци најобичније лешеви се шаљу у болницу, мислим тамо има капела у болници. Ми смо имали оне вреће, оне специјалне вреће, коштало је 700 марака, колико је коштало, у вреће се стављају, етикета где је нађен, шта је нађен и ово и онда у возило и транспортује се у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте све време ту стајали као обезбеђење док се обављао тај увиђај, је ли тако око те куће?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па јесам све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо саслушали сведока Андрејевић Слободана, доктора, који каже да је био ту на лицу места. Зато вас питам да ли сте ви приметили?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не, ја га нисам видео, можда га и нисам познавао јер Сува Река претпоставимо од својих колега знам, познајем моје колеге али претпоставимо лекаре и оне друге не знам, али колико се ја сећам да није био, али немојте да ми, значи не могу да гарантујем. Ја знам да нико није био сем нас и полицајци који су обезбеђивали са стране, лекар не сећам се да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли је био истражни судија можда? Да ли сте то чули да?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да је истражни судија дао овлашћење овом инспектору потражне делатности и крвне деликте да они сами изврше увиђај, ја мислим истражни судија тог момента с нама није био. Да ли је био раније или касније то је њихово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте дошли до те прве куће где сте видели два угљенисана леша, рекли сте да је кућа била спаљена, да ли сте још можда необично приметили на том потезу, у дворишту или? Конкретно, да ли је било чаура, јесте ли видели чауре?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не. Знате како, то је место где не можете пуно да размишљате, не можете пуно да размишљате. Ту зависи од главу, јер не зна човек коју кућу, коју шталу и коју гаражу и шта је постављено испред њих или иза њих или са стране и оно, мислим то је

био рат, како да вам кажем и сами знате то су несигурна места, то је, човек нема толико времена, претпоставимо прије рата кад би ишли на увиђај па тражимо чауре по два, три сата ако буде неко убиство или нека тешка крађа па да се узимају трагови крви и шта ти ја знам још остале радње које се раде и оно или претпоставимо да дође истражни судија слободно па да дође да може своју радњу да обави. То није било толико времена да посвети, претпоставимо да се задржите два, три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ја вас само питам тад кад сте дошли да ли сте имали прилике да видите чауре?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте обратили пажњу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Таман посла кад би видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас зато што је сведок Мојсић, ви знате ко је Мојсић?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мојсић Никола је говорио.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да и он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га? Мојсић Никола је рекао да је било јако много чаура, да их је пуно било чаура?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, он је био са друге стране, можда је он уочио, ја нисам уочио, иначе да сам уочио што да не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тај увиђај код радионице, то је све било истог дана, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте истог дана, значи испред те куће у ту столарску радионицу и са десне стране од столарске радионице укоса овако, с десне стране између кућа сад да ли је плац неки или пољана, али назовимо да је неки плац од неке куће вероватно био, с обзиром да мештана није било са исте улице и оно, мислим мештани нису били ту да би могао неко да нам каже, претпоставимо то је плац, то је тај и тај и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико није обавио разговор да пита?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисмо имали с киме да питамо, како, то је било пусто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били присутни и били сте у обезбеђењу када су се ти лешеви сахранили, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били присутни?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисмо били присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само до момента кад претпостављате да су пребачени?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Док је завршен увиђај и оно и онда наставио сам свој део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми пре тог догађаја, значи пре овог обављеног убиђаја када сте били у обезбеђењу, да ли се тих дана, дакле, од почетка бомбардовања били на још неком увиђају у Сувој Реци везано било за шта?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Мислите пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, баш вам кажем од почетка бомбардовања, од 24. марта ако можете то да вам буде неки оријентир?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: За цео период или само за тај период?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог догађаја. Да ли ме слушате шта вас питам? Значи, од почетка бомбардовања, од 24. марта до овог догађаја када сте ишли и обављали увиђај, односно када сте били у обезбеђењу да ли сте у том интервалу били још кад у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим, нисам био, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тада у то време док је био обављен увиђај пуцало, да ли је било, да ли сте имали прилике да чујете да се пуцало ту у Сувој Реци, са стране тад кад је обављен увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Једно два, три хица су била испалена, рекао сам прије, преко пута тих кућа позади где је шиптарско гробље, ту се неколико хица, ту су били од ови терористи ове УЧК-е, ми смо их звали УЧК-е – ОВК припадници и то је све било, ништа више, неколико метка ту су опалена према нама овамо, ми смо, то мислим да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ви били наоружани, шта сте имали од оружја?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, нисам чула?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољ?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да. Наше наоружање је било пиштољ, хемијска оловка. Кад идеш на увиђај не можеш и аутомат да носиш или било које друго наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим возилом сте дошли из Призрена?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Службено возило је било, ја не знам да ли је било «Југо-флорида» или «Застава 101», немојте да ме држите то за реч, јер ипак 10 година то је дуг период, али обично кад би ишли на увиђај

или би ишли са «Заставом 101» или «Југо-флорида», имали смо мислим то, техника је имала свој, мада су имали «Заставу 101» плаво-бела, имали су крим. техника своје апарате за вршење увиђаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали др Бобана Вуксановића?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Познавао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био том приликом ту?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не није био, није био. Колико се сећам Бобан није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате ко је Репановић Радојко?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам, то је један добар човек, командир станице у Сувој Реци, не знам шта бих рекао друго, Ви сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Ненад?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам га, он ми је исто колега, добар пријатељ, сви су ми добри пријатељи и све их знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од њих био тамо тад кад је рађен увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Реците Чукарић Слађана да ли познајете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када га познајете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па познајем га овако у полицији, ми се познајемо, Призрен то је мали град, а имали смо три ОУП-а – ОУП Драгаш, Сува Река и Ораховац и онда без обзира што шта да буде нешто добро или лоше, да се неко разболи један код другог долазимо и претпоставимо да буде, пре рата, нека крађа и оно јавимо се, старешина одведе код командира или код заменика да нам своје полицајце, да нам покаже претпоставимо кућу, место, које лице потражујемо ако се лице потражује и то тако, сарађивали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је он том приликом био у обезбеђењу тад када је вршен увиђај, када сте ви били тамо?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Рекао сам прије да не знам који су били у обезбеђењу, они су били мало даље, мислим нису били с нама тако да не могу да вам кажем да ли је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорим вам сад по именима па реко ако можда вас подсетим због тога?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да вам кажем који је био уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић Милорад, да ли знате ко је?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Помоћник командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Помоћник командира ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У ствари, пардон ми смо га звали Мишко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га виђали тих дана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам га виђао, он је радник ДБ-а био, ја се извињавам немојте да, знам га лично и у Крагујевац је сада и он настањен где сам и ја и то, и њега и његову породицу и његову браћу знам и код њега сам био на увиђај кад су Шиптари кад су му разнели хотел горе који је држао његов брат и он, јер је он имао у Сувој Реци као хотел, смештај горе са зољом узели су један део од прозора и унутра овако ова као соба све је било разрушено, ту сам исто био са оперативним радником на испомоћ, били смо код њега на увиђају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мирослава и Зорана, Петковиће да ли знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Зорана знам, он је био возач у Скупштини општине, иначе добар друг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да је и у то време био, сад немојте, тај период рата, значи можда месец дана пре рата и оно, ту су се људи мењали, мењале су се функције па је неко добијао већу функцију, неко мању функцију, неко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Папић Рамиза знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Папић Рамиза?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Можда га овако знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Митровић Радослав?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је? Шта је он био у то време? Да ли сте га виђали тих дана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам га виђао тих дана али знам да је командант био из Посебне јединице из Ниша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике да га видите тих дана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја га нисам виђао, чуо сам овако за њега, иначе нисам га виђао и нисам имао шта са њиме, са њиме нисам имао контакт, није било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате кад је бомбардована касарна, односно објекат МУП-ов у оквиру касарне војне?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам кад је бомбардована касарна, ту сам у Призрену како да не знам. Није само касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били можда ту кад је вршен увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знате како, мене једноставно, мене само једно тишти око те касарне, био сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у односу када је бомбардована, када сте били?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да, били смо, ајде назовимо испомоћ, али немојте превише да ме оптерећујете јер можда друга страна, на друго се нешто мисли можда, ту су нам двојица од колеге настрадали и целу ноћ малтене за њих нисмо знали да ли су били ту, да ли нису били ту, јер како су гађали са томаховком она је горе, ајде рачунамо овај лустер, томаховка је тако прошла кроз ону плочу од другог спрата па на приземље доле и онда са две стране, са десне стране је била канцеларија где су двојица од наших колега дежурали а са леве стране је био отворен простор и онда ту како је онај вакум ударао вероватно тада су они настрадали и били затрпани и онда није могао никакав помоћ да им се пружи. Ујутру смо нас неколицина, онда овај директор Хигијенског завода и он је довео једну екипу да нам помогне да одтрпамо и да би колеге извукли. Ту су били још и други, били су представници војске, били су представници МУП-а и шта ја знам сад да не набрајам, малтене свако је хтео на неки начин да пружи помоћ, јер то су два човека, два полицајца били а није се знао тачан број, претпостављало се да је још више. Међутим, за сву и за несрећу али опет њих двоје у односу могло је да буде 20, 30 и ту онда шта би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било у јутарњим сатима да сте ви дошли до касарне, отприлике наравно?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па ајде отприлике да кажемо на пример да је било 9 сати можда. Тада ја мислим да сам видео Митровића, у ствари друга, нећу да кажем господин, мислим да сам га тада видео, али не знам он сам може да каже, али ја мислим да је и он био тада ту, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се ви задржали ту око касарне?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па били смо богами, доста смо били ту, ту смо били скоро док није дошла ова екипа за испомоћ и ово из

Хигијенског завода. Е, кад су дошли ови радници, после су они почели да откопавају, довели су и ону машину и оно и онда тада ја сам напустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па отприлике колико сте остали – сат, два, три?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па остао сам, можда је било два сата. Кажем да је било два сата. Пазите ту је време да не буде после овај рекао оволико, овај онолико, немојте да ми мерите време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, отприлике вас питам, чисто да ли можете да определите тај временски период колико сте провели ту?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Прошло је доста времена од тада, верујте ја кад сањам сваку ноћ сам тамо психички, а физички сам ево овде а памет ми је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам вас питала Митровић Радослава да ли сте тих дана виђали, ви кажете нисте га виђали. Сад сте се сетили да сте га видели?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам мислио да сте питали за овамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тих дана сам вас питала да ли сте имали прилике да видите Митровића?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да, да ја мислим да је био, пазите поново ја се извињавам да ме лоше не схватите, може и он сам да каже да ли је био, да ли не, да потврди оно моје. Ја мислим да је био, ја мислим да је био ту у касарни, е сад не знам нека сам може да ме демантује, можда није био, можда сам се пребацио јер било је доста представника и из војске, старешине су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад ког сте старешину из војске приметили ако сте приметили Митровића, мислите да сте га видели? А ко би био од представника војске, како сте рекли?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да је био Делић, мислим да је био Делић, били су још, знате како не могу именично да кажем, Делића знам, 98% да је био он, онда били су ови наши представници МУП-а почев од начелника па горе скоро сви су били, сад настрадале су колеге како да не дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате овај који је био ту такође настрадао, шта се десило са њим, био је исто један од полицајаца Милојевић?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта се догодило са њим?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике да чујете и да видите?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви чули први пут за страдање породице Бериша?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Сад ћу, стара прича, да узем да кажем преко штампе кад је било суђење Милошевића пратио сам исто и ту, онда сам тада чуо да је страдала породица Берише. Ја се обично и знате како, ја јесам Србин, али од Шиптара доле, сад пазите кажем Шиптари, али Албанци су у Албанији, Шиптари су на Косову, то једном да рашчистимо, зато кажем Шиптари, не из увреде јер кад питате ког Шиптара, сада ћу у преводу само да вам prevedем «шта си ти или одакле си» он каже «унјо Шћиптар», каже «ја сам Шиптар» и тиме се поносио, он не каже унјо Албанезе, кад каже унјо Албанез то каже онај из Албаније ја сам Албанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ви познавали неког Албанца из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога нисте познавали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Стицајем околности једног баш, ја мислим да се презива Бериша, да га и дан данас знам. Он је имао од станице кућу, бавио се трговином, од станице полиције горе према ону узбрдицу, одмах са десне стране ту је имао кућу. Пре неки дан ме је звао, оженио се, ја се извињавам, оженио се, није имао деце уопште и сад је добио сина и ја у шалу кажем ајде зови ме барем за кума мајка ми стара и чујем се с њиме мислим редовно овако, из Призрена, из Ђаковице и ово, е сад доле нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само да вас питам да ли сте имали прилике да видите крим. техничара Јовановић Тодора тада том приликом када сте дошли до те куће? Да ли знате уопште ко је Јовановић Тодор?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Он је крим. техничар. Ја мислим да је био он на увиђају али немојте, пазите ја сам се унапред извинуо, да ме погрешно не схватите ја мислим да је и он био исто, с обзиром да је њихова надлежност, он је крим. техничар у Сувој Реци био, то сам изоставио и ја мислим да је и он био Тодор. Е, сада кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да су долазили из Хигијене, тако сте рекли? Чиме су долазили? Која су то возила била упућена?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Имају они оно возило за покојнике, оно црно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа, како су та возила изгледала?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па као возила и данас што су за покојнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите то возило које ви видите из Хигијене?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Црно возило, позади има овај, има унутра за сандуке и за оно, шта има оне две шине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је то, камион?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Није камион, путничко возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путничко возило?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Путничко возило, ово возило за посмртне остатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па какво је то путничко возило?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које марке?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим, да ли је од нашу производњу било, не знам, није ми ни падало на памет. Ено јуче смо баш имали сахрану, био је мерцедес возило, а онај не знам који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада том приликом када сте били у Сувој Реци да ли сте свраћали до станице, до полицијске станице, до ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим уопште. Да не бих нешто нашкодио не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мени је остало нејасно што ви идете, ви сте оперативни радник за неке послове, идете као обезбеђење па ми није баш много јасно?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Објаснићу вам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чему служе онда они униформисани полицајци ОУП-а Сува Река, Ораховац или не знам ни ја другог ОУП-а?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У праву сте. Униформисани радници они мало дубље обезбеђење врше. Ми колеге један другоме помажемо. С обзиром да смо се договорили тако, већина оперативних радника били су Муслимани. Сад ја се извињавам, можда има неко од Муслимана, ми смо онако више и пословно, а и хумано да не би се сад нешто њему

десило па после да се препише да смо ми Срби наместили и онда одлазили смо на испомоћ и помагали смо брже да се заврши посао јер.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте ви конкретно, како сте ви конкретно помогли приликом вршења овог увиђаја овом Љатифу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Обилазили смо, претпоставимо ако је нашао леш, као што сам рекао да је видео леш, претпоставимо он је вршио ту увиђај и оно и ја сам прешао са друге стране, посматрао да нема неко од људи, од мештана мислим из куће да изиђе, из штале, без обзира одакле да изврши неки препад, да не пуца на нас и оно. Значи, ту мораш да отвориш очи на све четири стране и позади и одозго, то је ватрена линија. Ја не знам другачије како да вам објасним.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Видели сте те лешеве, рекосте да су горели, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Угљенисани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Угљенисани? Да ли су они горели ту, ту где сте их видели или негде другде?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја кажем били су угљенисани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Били су угљенисани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: С обзиром на то како су распоређени, ако су сложени онда је претпоставка да нису тако горели, али с обзиром на то како изгледају ту на лицу места, како изгледа лице места око лешева, претпоставка је да ви треба да закључите да ли су горели ту или су ту донети након што су горели на неком другом месту? Да ли разумете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам да ли су горели на другом месту. Има ту оперативни радник који је обавио свој део посла. Ја кажем опет, били смо на испомоћ више са аспекта безбедности, нешто ако би могли мало да му пружимо више са аспекта безбедности да би обезбедили и онај претходни, да назовемо, обруч који су нас обезбеђивали мало дубље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мојсић рече исто је радио то што и ви као обезбеђење, обезбеђење тако рече он?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Обезбеђење али можда није исто као и ја. Он можда је био, он је устварио био, не можда него био је сасвим на супротну страну, јер ми смо морали да прикривамо и крим. техничара и инспектора да би могао да изврши увиђај како тако, јер то је ватрена линија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То кад сте били у касарни горе кад је бомбардовано, рекосте да сте били око 9 изјутра и да сте остали можда једно два сата?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па тако нешто, рецимо тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Митровића тамо затекли или је он дошао након вас, по неком вашем најбољем сећању?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја не знам, ја сам рекао да не знам. Не знам да ли је био, а ту је господин може да каже да ли је био, да ли није био. Мени се учинило тако да је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било рањених, рекосте двојица су страдала ваших колега, да ли је неко рањен, повређен?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Од наших?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Колико ја знам не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Био је један.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Хтео сам да вам кажем да је био један али нисам био сигуран, онда можда би ми рекли који је тај, а не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја сам вам име рекла.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам вам рекао, мислим био сам искрен па сам вам рекао. Иначе, да сам био сигуран ја бих вам рекао тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По логици ствари је јасно да је он, из ког ОУП-а али нам није рекао где ради, у ком ОУП-у је тада радио?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: СУП Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: СУП Призрен, па то?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Рекао сам СУП Призрен мислим центар а имали смо три ОУП-а, ОУП Сува Река, Драгаш и Ораховац, они су били нама потчињени, мислим наш СУП да кажем, није била база.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте пошли на задатак шта су вам рекли где идете, шта се догодило?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па претходно кад смо пошли на задатак оперативни радник и радник патрожне делатности они су били код начелника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имена нам реците ко је био код начелника?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Сад опет – Љатифи, име не могу да се сетим, он је био инспектор за потражну делатност а инспектор крвни и

сексуални деликти био је Гогић Љубиша, он је био. Крим. техничар један који је био, сад поново вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је то био код начелника па му начелник рекао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Љатифи и Мојсић јер обично кад иду они су вође групе и после они нас упознају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са колико возила сте били?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да су с једним возилом били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С једним? Значи, да су исти били у том једном? Јесте ли успут причали где идете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: На увиђај су нам рекли, на Рештански пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којим поводом, шта се десило?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да има нека лица настрадала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Настрадала? Како настрадала?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Е, не знам, нико нам није рекао да су настрадала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је посао оперативног радника, односно те екипе која је доле из Призрена, шта она треба да утврди или шта треба да уради?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чекајте, ја се извињавам што кажем чекајте, али ајде добро нећете ваљда да ми замерите с обзиром да је питање мало деликатно. Ми ту не можемо да утврдимо јер ја прво кад бих се ја питао како су они настрадали ја бих рекао прво да су их убили Шиптари њихови сународници њих зато што они нису хтели да напусте своје огњиште, због тога је онда отворено два, три хица упаљена из правца супротног правца где је било гробље, а претпоставимо овамо терети се да је сасвим неко други, то је већ сасвим друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Слободно ви, ја потпуно вас разумем да ви хоћете да нам објасните, али тог тренутка кад сте ви кренули из Призрена у Суву Реку, шта су вам рекли шта се то догодило?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да има, вероватно да има настрадала лица и да је нека кућа спаљена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која та лица знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па нисмо ми знали која су та лица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али ви кажете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја претпостављам ја и дан данас не знам која су та лица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не та лица која су настрадала него ко је та лица убио и ко је ту кућу спалио, да ли то знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Кад бих ја то знао, одакле да знам. Ни данашњи органи, па ви због тога судите овим људима и ово, у ствари оптужујете и оно наводно да су они починили а то нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само одговарајте на питања а сад ваше мишљење ко се оптужује и зашто се оптужује то задржите за себе.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја се извињавам, питао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само конкретно на питање тужиоцево.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, нисам био ту, не могу да кажем. Ја сам прије рекао, ја се извињавам поново, ја сам прије рекао ако идете на једну солуцију онда може и друга солуција да буде, а ја бих прије рекао за ону солуцију за коју сам рекао него претпоставимо за ону што хоћете ви да ме питате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја не питам ни за једну конкретно, питам шта сте ви мислили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се извињавати, али немојте одговарати на нешто што нисте питани.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У реду. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули кажете у тај унутрашњи, ако сам добро разумео, круг обезбеђења пошто има, ОУП Сува Река обезбеђује спољни круг, тако сте рекли, а ви сте кренули са пиштољем и хемијском да обезбеђујете унутрашњи тај круг. Е, сад од чега то ви обезбеђујете? Тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао хемијска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оловка је рекао, није рекао хемијска, рекао је оловка, то је рекао пиштољ и оловка. Е, сад ја вас питам с пиштољем и оловком од кога обезбеђујете кога?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Оловка служи ако видите неког да запишете кога сте видели и оно, а пиштољ служи за своју личну одбрану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сад вас ја питам обзиром да идете на такво место које кажете да је опасно, ватрена линија сте употребили.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога вам прети опасност?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Од шиптарских терориста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко вам је то рекао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па нема ко да ми каже, ја 14 година сам радио у полицији, знали смо да је ратно стање, ми смо доле били

опседнути од тих шиптарских терориста, нон стоп су убијали, они су убијали, ја се извињавам, они су убијали сународнике исто Шиптаре, убију, баце га у канал и онда узму телефоном кажу еј, ту и ту има убијеног човека и покупи се цела група и отиде нађе у јарак убијен човек, убије полицајца баца га у рупу, убије радника ДБ-а исто свог сународника каже ту и ту је бачен, убијен, ми отидемо само покупимо леш, као што сад ћу ја да узмем да попијем ову воду и тако је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је трајало то укупно на сва три места?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте познавали.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Немамо ограничено време све зависи од услова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако знате знате, ако не знате не знате. Кажете, познавали сте Бобана Вуксановића. Шта је био Бобан Вуксановић?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Лекар. Ако мислимо на истог Бобана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: др Бобан Вуксановић. Да ли знате да је још нешто био осим што је био лекар?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познајете Чукарић Слађана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Познајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из ког места, где је он радио кад сте га упознали и?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Он је једно време, може да ме демантује ако није тако, ја мислим да је једно време радио у Ораховцу, па је онда после прешао у Суву Реку, мислим да је тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је био он у Ораховцу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је био у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Исто полицајац. Ја знам као полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он неки почетник или један озбиљан?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте, он је и овако озбиљан, није био први пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли разлог зашто је Чукарић из Ораховца прешао у Суву Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кажете знате кад се неко разболи од полицајца?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте то сам навео онако одакле познајеш полицајца. Ја се извињавам али ако могу само да кажем на пример и ви имате неког пријатеља па кад се разболи отидете код њега обиђете га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато вас питам ако је Чукарић прешао из Ораховца у Суву Реку, да ли знате разлог? Ништа страшно ако не знате.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не знам разлог. Није ми познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кад сте ишли на увиђај у онај хотел за који сте рекли да држи брат?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Чујте, дан и оно не могу да вам кажем, углавном био сам на тај, исто на обезбеђење, испомоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било пре почетка бомбардовања или после почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, ја мислим док је било бомбардовање, мислим тако да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почетком или?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Период, па негде ту је, можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било пре овог увиђаја или после овог увиђаја, овог што сте данас причали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим после да је било, не могу тачно да вам одговорим, после, не могу тачно да се сетим, али мислим друг може да ме потсети ако није ништа и оно, углавном да сам био био сам на ту ја и још један колега и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате да ли је у том хотелу. Прво како се зове тај хотел да ли знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту била некада нека мисија ОЕБС-а?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја колико знам да је требало да буде нека мисија а није била, мислим тако, мислим тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате још неко место у Сувој Реци где је била или требала да буде мисија ОЕБС-а?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не, касније онда, с обзиром да код њега нису били онда су одлазили по шиптарске куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су те шиптарске куће где су?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У Сувој Реци где су долазили они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али где у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, где је коме одговарало, не знам, нисмо ми њихове куће обезбеђивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то на овом истом Рештанском путу на коме сте били на увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не знам, није то мој део био и о тога не би знао да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чије су ове куће где сте вршили увиђај, да ли сте то сазнали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, ја мислим да су шиптарске с обзиром да су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па зар није задатак оперативног радника основни да утврди где се шта десило и коме то припада и ко су ти људи?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Није било, у ствари не би знао шта да вам кажем о томе, а није била ситуација да је мого човек са било киме од супротне стране да контактира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел пише на вратима нешто?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нема, каква врата, нема врата, то вам је све отворено и каква врата, нема ништа, чак ни бројеви, ја не верујем ни бројеви по кућама да су имали а не врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад вас је суд питао кад сте први пут сазнали за страдање породице Бериша, ви сте почели одговор речима «стара прича на суђењу Милошевићу».

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, мени то није јасно шта значи то стара прича?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па увек кад би се судило Милошевићу, увек би почело, навале на то у Суву Реку и оно и увек су га теретили за Суву Реку и за тај део. Сада немојте значи на изражавање моје можда није баш природан да би ја нешто-неко, ја то можда је онако чисто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само, само моменат. Ко је Рахмани Ђезаир звани Ђеза?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Сад има њих више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђеза, Рахмани Ђезаир Ђеза?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Рахмани Ђеза њих има више у Призрену, има наш оперативни радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то вас питам, шта је он?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Има и други исто кога сам познавао грађанин што је, Рахмани Ђеза он је оперативни радник, њему је на

жалост кад смо долазили овамо убијен отац и мајка, заклали су га шиптари у кућу, остао му је отац и мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, да ли је он тих дана, да ли имате сазнања, долазио у Суву Реку пошто сте и Ви оперативни радник, да ли имате то сазнање?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви некад долазили до Занатског центра у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисам имао потребе, нисам долазио, шта би долазио у Сувој Реци, нисмо имали на крај ни време да идемо а не да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је проглашењем ратног стања, да ли су добили нека посебна упутства за понашање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону само дођите.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не, нисмо, нисмо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је измештен, када је и ако је?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: На фронт ми нисмо били па да би имао нека посебна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ништа, никаква посебна.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте само.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је измештен и када СУП у Призрену?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па из почетка није био измештен а онда негде на крају јесте, не на крају, мислим након неколико дана био је измештен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли су оперативни радници у ратном стању носили униформе?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никада нисте?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли познајете Милутина Миљковића?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Познајем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он био?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Прво, добар ми је пријатељ, друг, он је радио у одељењу полиције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где, у Призрену?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У Призрену, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А што је отишо у Сувој Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: После је у Сувој Реци отишо, ваљда за начелника СУП-а или шта је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел знате ко је био начелник СУП-а у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОУП-а?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: ОУП-а у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: ОУП-а, пре њега не знам, био у ствари, они су се мењали двоје, сад немојте, али ово је несигурно, сад не знам колико ће да уважите и оно, био је једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што знате реците.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Био је једном ја мислим Витошевић па је он, или он па Витошевић, сад немојте да ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је отишо Миљковић?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да ли је уопште постављен за начелника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је отишао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, знам једно време да је био доле, мало је нешто било, па је била нека рокада, па да ли је он остао или је овај заменио њега, то не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је пре бомбардовања икада обезбеђивао увиђаје било какве, било где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, одговорите.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Како?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте обезбеђивали увиђаје, како сте мало пре причали, тужилац вас је питао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте, били смо са колегама.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли ви као оперативни радник за разбојништва у том одељењу криминалистичке полиције, да ли сте пре

него што је почело бомбардовање обезбеђивали неки увиђај, убиства, разбојништва?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесам, јесам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Без униформе?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Без униформе, једно време касније имали смо, пошто смо почели, наилазили би унакрсно негде онда имали смо као прслук плави и позади је писало «полиција», то смо радили у «Принтекс».

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили неко исељавање тамо из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте, не из Суве Реке, невезано из Суве Реке било је исељавања и из Ђаковице, из Пећ, која се колона враћала која је наводно одлазила према Албанији, ми смо их враћали поново својим домовима, да се врате, имате и ову породицу у Коришу, исто која се вратила, коју смо вратили из Албаније у свој дом па је била бомбардована од стране НАТО, били су погинули њих десетина и више.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел вам познато да је било неко пљачкање кућа?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, чујте сад.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел било разбојништва у Сувој Реци у то време кад је почело бомбардовање?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих вас само питала, тада када сте те скупљали та тела угљенисана ту, јесте ли приметили неку продавницу неких ауто делова?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Велику продавницу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам, нисам, не могу да региструјем.

НАТАША КАНДИЋ: А у том делокругу где се крећете, значи идете од те куће где скупљате та угљенисана тела па напред Рештанским путем, јел има продавница?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Столарска радионица, знам да има продавнице, колико се ја сећам да тада није било, продавница није била на тај пут.

НАТАША КАНДИЋ: А то код столарске радионице?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Столарска радионица.

НАТАША КАНДИЋ: А где налазите тела?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У двориште.

НАТАША КАНДИЋ: Колико?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Пазите, угљенисана су била кажем два или три.

НАТАША КАНДИЋ: Где, где угљенисана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код прве куће, објаснио је.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Код прве куће, код прве куће, онда од те прве куће исто са леве стране где је столарска радионица, ту ми је реко овај оперативни радник ја сам прешо кажем на десну страну да погледам са супротне стране да нема нешто унакрсно да нас неко не покоси и њих и мене и каже, еј и овде има каже убијених.

НАТАША КАНДИЋ: Који оперативни радник?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Љатифи.

НАТАША КАНДИЋ: Он зна онда ту.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па и он је вршио увиђај, он је био инспектор потражне делатности, а Гогих је био инспектор крвне делатности.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро, а да ли је Љатифија, да ли је неко био са њим ко му је, он је такође из Призрена, јел тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте из Доње Љубиње је, он је.

НАТАША КАНДИЋ: Па тако како описујете као да је неко он ту све познаје, где је столарска радионица, где је?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не он да познаје.

НАТАША КАНДИЋ: Па тако описујете.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам знао да је, кад је реко ту, знао сам, видео сам да је столарска радионица али продавницу нисам регистровао. Ви питате за продавницу не столарска радионица.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја питам ко показује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону молим вас.

НАТАША КАНДИЋ: Ко показује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу гледајте у веће и окрените се.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас питам како инспектор Љатифи из Призрена зна, каже крените мало тамо, мало тамо, како он то зна, питам да ли га неко упућује куда да се креће?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па нема ко да га упућује, ми смо сами на терен, ми сами прилагођавамо ситуацију ко, где, шта да ради, договоримо се, ја идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли разумете питање?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, да ли ви знате, да ли вас неко води где треба да обавите увиђај, откуд ви знате где све треба да идете, да ли вас неко води?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Речено је Рештански пут, ту има негде, ајде рецимо нека има 20 кућа, 20 кућа, не рачунамо оне куће које су одвојене можда по 200-300 метара или 500 метара, ту које су једна поред друге и оно. Значи да је неки инцидент ту био, а иначе за ово даље не. Значи то у ту непосредну близину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте, кажете да је било и полиције из ОУП-а Суве Реке, било је полицајаца, рекли сте?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где су они, да ли вас?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Они су са стране били, обезбеђивали су, ајде да назовемо дубинско, да не би нас неко убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А конкретно да ли је неко од полицајаца вас водио где тачно треба да идете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од полицајаца Суве Реке, ОУП-а?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не, нама је објашњено само у локацији и ми смо по локацији ишли, онда ишли смо редом по оне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је конкретно речено?

НАТАША КАНДИЋ: А како знате да уђете у столарску радионицу, молим вас?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Како знате да уђете у столарску радионицу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па ту су лешеве били, ту је Љатифи Бериша.

НАТАША КАНДИЋ: Ал кажете у дворишту, пазите столарска радионица, Рештански пут, столарска радионица, ви са улице не видите лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Али ми смо улазили не у столарску радионицу, ми смо улазили у дворишта.

НАТАША КАНДИЋ: Питам, како знате да уђете у?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Али стицајем околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону молим вас.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па ја не могу и микрофони и то да гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће гледајте, не морате да гледате у пуномоћника оштећених.

НАТАША КАНДИЋ: Видите ви мене тамо на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће гледајте.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Кад се улази у двориште где су били лешеви са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ви причате друго. Да ли сте кад је вама речено да идете на Рештански пут, да ли сте ви требали да претражујете читав тај терен?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па ми смо фактички претресали тај терен у близини ту што је, претпоставимо нека буде 20 кућа, колико је било, сад не знам ни ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после радионице, после тог пута десно, где сте видели један леш, да ли сте опет негде одлазили чисто да вршите претрагу терена?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Тај леш је био скоро при крају, тада је била та кућа скоро при крају, због тога кажем не знам да ли је нека ливада била или неки плац и то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли сте наставили даље да истражујете терне?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисмо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи конкретно тако сте знали где треба да дођете?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па добили смо, кад је пошао речено је Рештански пут, те куће што су испред, 20, колико има, прегледај, ту треба да има лешеви и оно, био је пожар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли све куће те претресли с те стране?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па куће не, али дворишта јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У свако двориште сте ушли?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само сте ту нашли леш?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Само смо ту нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Само смо ту нашли, ја се извињавам ако сам нешто.

НАТАША КАНДИЋ: А извините, шта је вама речено, да је био пожар неки па су у пожару људи страдали јел?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А јел вам речено ко је изазвао пожар?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: А одакле би знали.

НАТАША КАНДИЋ: А јел вам је речено ко су људи страдали, националност, јел вам речено?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте, нико нам није реко, али ту се знало, у Сувој Реци Срба мало је било, то је све било Шиптарско.

НАТАША КАНДИЋ: И шта сте мислили, да је избио пожар и?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па има и куће које су достареле, па инсталација и оно, сад.

НАТАША КАНДИЋ: Стара инсталација, а ово у радионици?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујете, сад ја не знам шта је, да ли у кућу да ли у радионицу избио пожар од.

НАТАША КАНДИЋ: Јел знате неки случај да је пожар избијао тамо где је српско насеље?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте, о томе не бих причао, ви идете сасвим на другу страну. Ја се извињавам на оваква провокативна питања не могу да одговарам. Поставите ми питања што имате, ја оћу да одговорим.

НАТАША КАНДИЋ: Само питам да ли зна за још неки случај тако, избијања пожара у коме страдају људи Срби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није провокативно питање, знате за ту да је био, рекли сте да је био пожар, да ли се у Сувој Реци још десио неки?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знам, у Зоће, у Зоћ српска кућа је изгорела од инсталације, мене се запалила помоћна зграда у Призрен од инсталацију почела да гори, стицајем околности ту сам био и локализовао пожар, ја не знам какво је питање сад да ме пита за шиптаре вамо, а овамо ме пита срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, господине Крстићу, ви сте рекли куће како је избио пожар, кажете од инсталација. Па јесте ли чули како је та кућа изгорела?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Шта знам ја како је изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте за сваку од тих које сте чули од инсталација, како је та кућа изгорела, да ли је ту речено како је изгорела?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не знам ја, мени нико није реко, ко је знао како је изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Само још једном молим вас да објасни. Он иде Рештанским путем, радионица је на тој улици, двориште је унутра, како они знају да треба да иду, да прођу, да дођу у двориште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел чујете, он је рекао да су вршили претрагу терена и да су улазили у свако двориште и у тим двориштима су нашли. Ја сам вас тако разумела.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Тачно тако.

НАТАША КАНДИЋ: Видели смо овде улицу Рештански пут, дуга улица, не поклапа се баш са тим што каже 20 кућа, то је, па постоје попречне улице, па постоји далеко већи број кућа од тога што ви кажете 20 кућа.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јел могу да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја не знам кад сте ви сад задњи пут били у Сувој Реци, вероватно да сте били, сад су Шиптари направили, ту има 500 кућа а тад није било 20 кућа, тад на Рештански пут нисте могли да видите две, три куће где су два спрата, а сад имате по пет спрата 20 кућа и одакле ја сад могу да знам где које било. Ви сте сада били, човек требао да буде на лицу места тада да доживи то па онда да узме да прича, а лако је сада после десет година.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте ишли на гробље неко, да ли сте ишли?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам ишо на гробље. Шта ћу на Шиптарско гробље, ја нисам мого ни дан данас не могу на гробље моје покојне мајке у Ђаковицу да одем, не пуштају нас, и са пратњом и без пратње, за задушнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање. Полако господине Крстићу полако.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Извините.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је Богдан Лазић?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Суве Реке.

НАТАША КАНДИЋ: Из Суве Реке.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате док сте били на Косову за неко убиство Албанаца у већем броју?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, али знам за убиство већи број Срба, ако оћете то да вам кажем.

НАТАША КАНДИЋ: У већем броју, у већем броју.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: За браћу Мазреку.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим вас председнице па немојмо овако сад да постављамо питања и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се апсолутно.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Мислим да излазимо ван, тотално ван теме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ван контекста излазимо.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не, пошто ме пита за, не за Албанце за Албанце не знам, Албанци су у Албанију, Шиптари су на Косово, за Шиптаре не знам, а за Србе могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте, то није било питање. Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је ишао још на неке увиђаје сем овог дана у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не само у Сувој Реци.

НАТАША КАНДИЋ: У Сувој Реци да ли је био још на неки увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Био сам и на друга места на увиђаје, на испомоћ, увиђај, зависно где шта.

НАТАША КАНДИЋ: У Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питала сам га, није долазио пре. А да ли сте после овог догађаја били?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: После овог догађаја ја не знам, мислим да је после овог догађаја покојни Бобан настрадао, исто тада био сам на испомоћ кад је био сачекан, где је погинуо ту сам исто био, то вам кажем мимо овога исто ту смо били, био сам на испомоћ, значи били смо на увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још поред Бобана том приликом настрадао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да су била још двојица резервиста, мислим да су били, да се не варамо.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци изволите јел има питања? Изволите.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Можете ли нам рећи да ли су други који су били у оперативи или на овом другом задатку а учествовали у обезбеђењу увиђаја како објасните. Да ли су били одевени као ви или су носили униформе?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, оперативни радници не носе униформу, значи сви су у цивилу, ми који смо били на увиђај.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Можете ли се случајно сетити шта сте имали од одеће на себи тада?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро, није битно. Ајмо ако, покушајте да се сетите тог првог случаја на који сте наишли на Рештанском путу, рекли сте да сте прво наишли на два до три леша спаљена јел тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли можете да нам оријентационо кажете у односу на ту кућу код које су нађени, да ли су нађени испред, иза, поред куће и тако даље. Где су затечени, где сте их затекли?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: За ова прва два, три леша што су била угљенисана она су била у двориште колико се ја сећам испред куће, за ово друго шта каже.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: То даље ме, мислим можете да кажете али ме то даље не интересује, знате.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да је тако, не знам.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Неко од сведока је поменуо да је затечена и једна жена која није била угљенисана?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не верујем, ја нисам видео, ако је неко рекао мора да је видео.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја нисам видео и не могу да кажем да сам видео али не верујем жена да је била.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: На том увиђају на ком сте ви тада присуствовали је ли било још људи у цивилу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте, па ми оперативни радници су само били у цивилу, од мештана нико није био.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: А колико вас је било?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па нас је било петоро ја мислим, тако, петоро да нас је било?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Мислим да је тако али, тако би требало да буде, значи био је овај Љатифи потражна делатност, био је инспектор крвне деликте, ја сам био, Мојсић крим.техничар и шести је био из матични орган крим.техничар, и реко сам да је био.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Тодор?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Дабоме, Тоде. Ја мислим толико је било више није, пазите, немојте да ми замерите ја можда негде погрешим сада, то је прошло доста дуг период, можда је неко био, али не верујем.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Нишавића рекли сте да познајете дуго?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да. Па познајем радио је ту у наш СУП.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли је Нишавић присуствовао некад таквим увиђајима?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, колико ја знам, заједно да смо били и оно, не.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли је Нишавић у било каквој. Колико дуго ви уопште радите у полицији?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па ја сам изишо у пензију са 43 године радни стаж.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли је Нишавић икада учествовао у било каквој акцији службе Јавне безбедности, ви сте припадали Јавној безбедности?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јавној безбедности.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Коригујте ме ако вас погрешно питам.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не у реду је, са мном и колико ја знам не, а за друго ако неко зна.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јесу ли те службе биле одвојене?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па службе су одвојене, они су посебан реферат имали, ми смо посебан реферат имали, одвојени су.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Захваљујем.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања да ли има још. Изволите господин Ђурђић.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја се извињавам сад не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гледајте у веће не морате ни према коме да се окрећете, у веће гледајте и слушајте питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Господине Крстићу, од кад је уведена пракса и зашто да ви обезбеђујете колеге које врше увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знате у чему је ствар, то није уведено, то ајде да кажем да је једна помоћ колегама, да један хумани гест од нас, сада, да кажем од срба.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, не, ја вас разумем, само ме саслушајте. Који је разлог и од кад, значи временски кад почињете да идете да ви као инспектор обезбеђујете увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: За време рата, док је почео рат и док су почели фактички ови напади од терориста и ово.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Е па то, то, зашто вас, и колега Тодоровић исто питао.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Штитили смо колеге један другога.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Е добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Поред другог обезбеђења које смо имали.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, хвала, хвала, добио сам одговор, захваљујем се. Ви сте ишли као обезбеђење, реците ми колико сте били од места, почињемо од ове прве куће где су се налазили лешеве, на колико сте ви били удаљени од места где је вршен увиђај?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па знате како, све зависи од, адје да кажем конфигурација терена, зависи које су куће, где су куће и које куће обезбеђујете, то је широк појам, ја то не могу да вам одговорим, да ли има 20-25 метара.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Господине Крстићу, рекли сте прва кућа до које сте дошли.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Колико сте били удаљени од места где су се налазили лешеве, ви као обезбеђење, отприлике ?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ајде на пример нека буде отприлике нека буде једно 10 метара.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Десетак метара.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: На пример.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте ви прилазили лешевима, да ли сте вршили преглед леша?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам вршио преглед.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте вршили бројање лешева?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисам вршио јер има радник који је задужен, значи то мој део посла није био, мој је био сасвим други део посла и.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само још једно да вас питам питање. Није ми јасно идете у обезбеђење, ајде да не буде недозвољено питање. Нисте задужили за време рата дуго наоружање?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам реко то да нисам задужио, ја сам задужио.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па јесте ли задужили?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам имао по задужењу имао сам дуго наоружање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Које дуго наоружање?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Имао сам аутомат, сви смо дужили аутомате.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Добро хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте пиштољ да сте имали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Тога трена јесте, пиштољ сам носио, нисам имао, нисам носио аутомат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Мало пре сте рекли да познајете Слађана Чукарића, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, опет вам ја говорим, гледајте у веће и бићете мирни, ништа не морате да се окрећете, само гледајте у веће.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Незгодно ми некако коме се окренем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево гледајте у наше веће.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Малочас сте рекли да познајете Слађана Чукарића као озбиљног човека у то доба?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли вам је познато да је било шта противзаконито урадио за време док сте га ви познавали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Знате како, ја као колега, као мој колега и као мој друг не, нит сам познат нит ништа, а најбоље његове карактеристике зна старешина органа, ал мислим овако као друг као пријатељ и ово не би имао шта да кажем.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је имао он неке карактерне особине, на пример да је кавгација, насилник?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нема, само један пример хоћу да вам, ако је толико битан за вас, да изнесем, да по неки пут баш оног дана кад сам се чуо са овог Шиптара из Суве Реке, па и он се презива Битићи што се оженио, каже ја ћу у преводу да вам кажем «а Миле јеси ли видео Слађан», Слађана јеси ли видео, кажем не, нисам видео, не знам где је и то тако. Значи ми смо доле с обзиром и да је био рат, ми смо комуницирали, били смо добри односи и са поштеним и са Шиптарима и Ромима и Турцима, једно другога смо помагли и он је помагао исто. Можда и ти неки од Шиптара данас можда и њега помажу с обзиром да је у кризи и оно, али кажем није било неке кавгде да смо имали нешто онако, било против мештана било међу собом, а поготово колеге међу собом, то је бесмислено човек да пита.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Можемо ли да закључимо да је био у солидним односима и са лицима и становништвом албанске националности?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Може, може.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Е сад мало час вас је тужилац питао око тога колико је он у полицији и тако даље, да ли ви дозвољавате могућност да је он од фебруара месеца 1999.године засновао стални радни однос у Министарству унутрашњих послова. Да ли дозвољавате ту могућност?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, ја мислим да је он радио и у Сувој Реци, уколико се не варам, не знам, не могу, ја знам да је радио, колико се сећам да је радио и у Сувој Реци.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала вам судија, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од сведока је спомињао за Чукарића, да мисли да је пребачен из Ораховца и да је имао неки прекршај, нешто дисциплински и тако. Да ли је вама нешто познато обзиром да кажете да вам је друг?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, није ми познато и не верујем да би имао неки, јел фактички по казни ако би ту био онда не би пребачен био у Суву Реку, него би био пребачен горе у Гору, Драгаш горе, а касније је онда узела нас Општина Драгаш и Гора, горе имали смо одељење, то би било као казнено поправна мера. Мало удаљен од породице, од куће и онда не би могло сваки дан да путује и оно, и онда то би се сврстало као нека казна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Сведок нам је рекао да је било исељавање за време бомбардовања, да ли је било исељавање и пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Било је и пре бомбардовања, и за време бомбардовања и оно, било је.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А ко се исељавао пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па пре бомбардовања и неко време док се начуло и Срби су се исељавали и Шиптари, а кад је почело бомбардовање онда почели су, сада да не улазим у оно алтернатива шта је радила, шиптарска алтернатива шта је радила и како је наговарала Шиптаре да се исељавају, они су купили своје ствари, своју децу, породице према Албанији, ми станемо на сред пут па узмемо па их враћамо, ево имате и случај исто у Ђаковици у Бистражил исто НАТО

кад је гађао са томаховку и оно, ту је негде 200, 300 Шиптара и деце и оно, погинуло.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Добро, само ме интересује, реците ми после бомбардовања шта је било са мањинама и где су отишле, да ли су остале на Косову или су отишли за Албанију?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ко је остао, нико, од Срба, Рома нико није остао на Косову, ко је могао да остане, они који су остали они су заклани и уништени и један мањи део. Да је Слаћан, још једно, да је био лош његова породица не би живела у Зочиште доле где му живи отац и мајка колико знам, њих би одавно Шиптари заклали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Крстићу, да ли ви знате зашто су се Албанци исељавали, да ли их је неко приморавао?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Приморавани су били од своје руководство садашње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ви то знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па знам, имао сам пријатеље који су хтели да иду и који су ме молили да их пребацим до границе Албаније, то је било 5 километара, давали су шаком и капом, нисам хтео, па сам их чувао код мене кући. Ево сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате да је било ко од полицајаца приморавао Албанце да напусте Суву Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Призрен?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Стриктно нам је наређено да враћамо људе и да не дозвољавамо ни својим комшијама ни пријатељима и остале колоне које смо имали, чак су били и распоређени, ајде назовимо као пунктови и оно где су стајали према Албанију горе, да узму да враћају људство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ви знате за неки такав случај да сте враћали Албанце?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам најмање можда, да вам кажем једно хиљаду вратио, ја из моју улицу нисам дао прво ни једном да иде, у моју кућу ја сам имао негде око 40, 50 Албанаца, то јесте Шиптара, моје комшије који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања да ли има још? Изволите оптужени Репановић.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан Крстићу.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Добар дан.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имао бих за вас питање, споменули сте хигијену, одакле та хигијена што је дошла за те лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Из Призрена.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А значи, то је хигијена из Призрена?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте, јесте.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: После колико времена је дошла од када сте ви дошли на лице места, оријентационо?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Чекајте да. Па можда је било негде после, ајде да кажемо сат времена, да нисам нешто помешао, можда има једно сат времена.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли су ти људи што су дошли имали неко обезбеђење полиције, да ли су они били са обезбеђењем полицајаца или су дошли сами?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па знате како, ми смо били мало, мало смо били унутра, полиција је била са стране овамо према главну деоницу, према.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, то је са вама што су били.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Него питам са овом екипом што је дошла да сакупља лешеве да ли су ту били полицајци?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да нису колико се сећам, мислим да нису.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А јесте ли ви видели ту екипу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесам, ја мислим да су они покупили, ако се не варам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јел можете некога да се сетите ко је био из Призрена, пошто кажете да је из Призрена?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Или да нисам ја то случајно лапсус.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да јеси, не знам.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Изгледа, не, не, ја се извињавам судија, извињавам се што сам рекао, тачно ја сам лапсус, долазили су из Призрена касарну, а овамо нису, тачно, били су ови из Суве Реке, из Суве Реке су били.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А, значи из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Из Суве Реке, ја се извињавам јер знам били су преко пута.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Питала вас је госпођа, и госпођа судија вас је питала, само мало.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам ту помешао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, добро, само мало. Питала вас је госпођа судија, рекли сте да су били са возило црно.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: За посмртне остатке и шта знам ја, е сад ја вас питам, пошто сте се сад сетили, дал сад знате с којим возилом је ова екипа из Суве Реке дошла?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу, видите.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ћу вам рећи да Сува Река не поседује то возило и нема таква служба уопште.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: За ту нема, за Призрен знам да има имају и знам, видите, вама хвала, суду се извињавам, ту сам ја погрешно, у ствари пребацио сам се уместо касарне узео сам овамо, у касарну су долазили са то возило код нас горе.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не можете се сетити с којим возилом, не?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, не могу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да не буде ко сада.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И не знате да ли су они имали обезбеђење, полиција?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У униформу неко да је био са њима?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знате, добро. Када сте ви стигли у Сувој Реци, рекосте да сте дошли са возилом?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Мене интересује сад да ли сте са тим вашим возилом отишли тамо до лица места или сте оставили негде возило па сте ишли пешака, и ако јесте га оставили негде, где сте га оставили?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим колико се сећам, а можете да ме исправите, ја мислим да је остављено возило испред станице, мислим. Ако се не варам, можете да ме исправите, пазите, имате тих стварчица доста и да мало могу ко сад ово да прескочим.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро. Мене интересује сад да ли сте ви остали са овом екипом до краја, да ли сте ви у целом саставу били до краја?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесте, до краја смо били.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Исти састав до краја?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Исти састав.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Овде је сведочио Гогић и Мојсић, ја се извињавам ако грешим, мени је тако у сећању остало да су они говорили да су истог дана сахранили те лешеве тамо на муслиманском гробљу на Рештанском путу, сад чудно ми је како ви то се не сећате тога?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, није, ја се не сећам тога и ја сам исто, остали до краја али не сећам се дал су сахрањени.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ћу вам рећи да постоји фотодокументација, постоји и скица и све да је то урађено тамо истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако се не сећате, ми имамо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не сећам се.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, ако се не сећа тога.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не сећам се.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам хтео само да га потсетим и да му презентирам шта су они рекли. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Крстић Спира?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Да ли је поводом обављеног увиђаја сачињававан неки извештај, нека белешка, да ли ви то знате?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па обично се сачињава, да ли је сачинио не знам, обично оперативни радник који дужи тај предмет, који има тај реферат он сачињава ту белешку, извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Белешку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да, белешку и извештај, фотодокументацију крим.техничар прилаже и комплетира се предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, реците ми пошто кажете били сте ту на обезбеђењу, чак кажете да сте били на можда отприлике десетак метара удаљени од те куће где сте видели два, три угљенисана леша, да ли ви чујете, да ли неко говори кућа је тог и тог, власништво куће је тог и тог човека?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, нисам, ја нисам чуо и колико знам, колико ме служи ова памет, да од мештана нико није био ту. Колико ја знам, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам због тога што ми у списима имамо службену белешку Гогић Љубише, и он је тачно назначио у дворишту куће власништво Бериша Фаика из Суве Реке, пронађена су четири угљенисана леша, па онда код радионице кад говори каже, изашла увиђајна екипа и утврђено који су лешеве идентификација лешева је била, значи све су побројани Ељшани Осмах, Сука Рамадан, Кући Хасан, зато вас питам да ли ви чујете да неко говори ти, ти, људи су ту пронађени и кућа је тог и тог власника?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не знам, не, не, ја нисам чуо, не знам. Одакле је њима, ја се извињавам можда сам вас прекинуо, одакле је њему та информација не знам, у белешку да ли стоји то или не и то не знам, а колико ја знам и колико се сећам да ни један од мештана није био ту од цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато вас питам да ли уопште ви имате прилику да чујете ко каже чија је то кућа?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја нисам, а не знам, јер он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер баш дицидирано стоји Бериша Фаика.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Они су двоје Љатифи и Гогић они су били ближе, можда су они чули, али не верујем, кажем не верујем али не знам опет, можда, постоји могућност, можда сам ја био на неку други страну, негде окренут и оно, али да су чули да има неко или оно, ми би онда узели та лица па би збринули код нас, па би нам они детаљније рекли ко, шта, где, или би узео неки оперативни радник у базу у станицу, да узме да ради са њима, ко је то починио, јел можда је сведок, можда је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Чукарић, изволите.

ОПТ.СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Добар дан Крстићу. Рекли сте да се познајемо, прихватам и тачно је то. Да ли познајете Чукарић Сашу полицајац, био је саобраћајац у Ораховцу исто, радио је раније '93.-4., у Суву Реку па је прешао у Ораховцу?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, можда га знам овако, али са име и ово.

ОПТ.СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Чукарић само исто. Рекли сте да сам дуго радио у Суву Реку.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Ја сам само месец дана, да вам појасним био у Суву Реку.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Е па можда сам се пребацио на њега.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А да је Чукарић Саша радио од 90., сад тачно прве, друге, треће, до четврте, па је прешо. Па да ниси забуну направио?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Можда, можда сам направио лапсус.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јел то постоји да је Чукарић Саша радио тамо па да би појаснио.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Може, може и то да буде.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли познајете Тановића, био је у Призрен саобраћајац па у Суву Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Тановића знам, знам, њега сам виђао у Сувој Реци.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли сте тог дана виђали око увиђаја њега и комуницирали, да ли је он био са крим.техником вашом?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Само, он је покојник, сада не бих хтео њега да спомињем да се не вадим.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Али истину само.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја мислим да сам га видео покрај бандере између аутобуске и онај прелаз, али немој да ми узмете здраво за готово. Имао је мараму завезану овако овуда, само немој, поново кажем, ја се извињавам немојте да ме узмете здраво за готово.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: У реду, прихватам ово што кажете прихватам да је тачно.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ако је тако само потврди, не знам, ја мислим да сам га видео али он је покојни зато нисам хтео да га спомињем.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Прихватам. Па не би требало покојника да мешамо али зарад истине да би повезали и појаснили слику суду и тужиоцу, то је много битно.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Он је био најближи значи према нашу страну овамо. Ја мислим да је био он а немој сад.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А да ли се возило марке УАЗ полицијско, маскирно, блиднирано се кретало испред вас на обезбеђење дубинско како кажете, а ви сте вршили увиђај, тако да.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, јер је било на 100 метара до 150 удаљено.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Можда је, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се сети.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро. Ја бих молио слику сведока «А».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледаћете фотографију, видећете име и презиме овог сведока, његово име и презиме нећете говорити, спомињати, зато што је заштићени сведок, него само под псеудонимом «А».

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли вам је то лице познато тог дана са Тановићем у близину вас да је био? Исту униформу као припадник полиције.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Чујте, да кажем да сам га негде виђао, можда сам га виђао, али не могу да тврдим ни да ни не.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ни да ни не, да не буде.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Да кажем да па да изиђе друго или не, мислим ја се извињавам али.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекли сте да су локални полицајци били на дубинско обезбеђење.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па назовимо дубинско обезбеђење.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, да.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Није то дубинско обезбеђење.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Кога су они обезбеђивали?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нас.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Вас. А да ли бисте смели, ваша екипа и ви као обезбеђење да одете сами на то место без тог обезбеђења дубинског?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па чујте, прво правило је једно, јави се матичном органу и онда с обзиром да је он одговоран за тај део терена, да ли би смели ми, можда би отишли да рескирамо, иначе право је, јавимо се старешини органа, он одреди, обезбеди терен и онда с обзиром да смо ми у цивилу онда ми вршимо наш део посла и поред тога опет један другог обезбеђујемо, ако овај ради, прије сам реко један део посла, значи крвне деликте док он ради тамо шта има да завршава свој део посла, ја опет гледам на другу страну и тако. Значи практично не иде се не сме, али зависи од ситуације, неки пут ако је човек тврдоглав па не може.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекли сте да сте улазили у столарску радњу и видели оне лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисам улазио у столарску радњу.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Ниси, добро.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: У столарску радњу нисам улазио.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Прихватам да сте били у обезбеђењу. Ево ја ћу вам појаснити ову слику, ја сам био на том дубинском обезбеђењу, возио сам марке УАЗ блиндирани, Тановић је остао да комуницира са ким од ваших не знам је комуницирао.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Вероватно је са вођа екипе.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Не знам, био је остао и сведок овај ту са њима, а ја сам отишо на 100-150 метара са возилом да би обезбеђивао вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то је сувишно предочавање зато што он уопште нити је видео блиндирани УАЗ нити је видео.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Ја само сам хтео да појасним зато што никако није могао ни он да одговори није било адекватног питања како је функционисало. Ми смо ишли први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, немојте ви да објашњавате, само питање можете да поставите.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли је та полиција која је дубинско обезбеђење вршила прво претрес терена па сте ви ишли и обавештавала ваше и ви сте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако питање, да ли, ви поставите питање и он само треба да одговори.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Добро, али то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ствари то је садржан одговор.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Није ни неко питање, госпођо председавајућа, ово је једна само ланчано како су они дошли.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: То је логично, кад ми одемо терен је обезбеђен. Ја се извињавам, терен је обезбеђен, значи униформисани део обезбеди терен, и онда ми приступамо, то је логично.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Хтео сам да дочарам како су они долазили до лешева, да нису они сањали тамо, него да смо ми наишли па обавештавали тако да је то ишло тако ланчано, то сам хтео.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Е онда комуницира вођа групе који је, или ко је одговоран за тај реферат. На примет ја мислим да је ту био Љатифи и Гогић, а Гогић је за крвне деликте био а Љатифи је потражна делатност, е сада који је од њих сачињавао тај извештај не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гогић Љубиша је сачинио. Добро, следеће питање.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јер да би се повезало како се ишло тачно, то само, није то неко питање, то је само да би се дочарало. Е овако, колико година сте радили у полицију на Косово?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Од почетка.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро знате албански?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па шиптарски боље знам него српски.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Шиптарски пардон, извињавам се, ја знам шта значи Шиптар и Албанац.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нема проблема.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Реците ми, познајете добро менталитет Шиптара, какви су у крвним осветама и то?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Све, да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Знате. Да сам којим случајем умешан у овом случају, да ли би смели моји родитељи, браћа и да остану доле да живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да они живе тамо.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Он је рекао.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам прије рекао.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, да ли би смели да остану доле и шта би се десило с њима?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја сам прије рекао господину да не би смели и они би одавно били ликвидирани, а ја колико сам чуо преко других да, ја се извињавам без икакве увреде, немој лоше да ме схватиш, ни ти а ни судско веће, господа, чак нажалост да и неки Шиптари твојој породици помажу доле, извини што сам то рекао, али тако сам чуо од неких пријатеља мојих.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, хвала на томе, то је жива истина.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја се извињавам.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А доћи ће можда и неко да каже истину.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Немој да се нађеш. Па ја верујем сада кад би отишо, али стицајем околности средина је таква да не смеју, можда би могло па да не кажем али можда једно најмање пет сведока могло би да ти донесем да сведоче, али стицајем околности онда за њих доле места нема уопште и зато, немој да се љутиш, иначе.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Не смеју они да дођу због својих, иначе има који се јављају да дођу да сведоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још неко питање?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Ништа, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, да ли има још неко од оптужених?
Изволите оптужени Нишавић.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Желим да те питам, јер питања која постављамо је да би се утврдила истина, значи можда се ниси сетио али, имало је доста сведока који су сведочили овде за, ради се око оперативе ваше и око тих екипа које су долазиле у Сувој Реци. Молим те да се лепо сетиш, да се присетиш све што знаш, да ли је било екипа, значи 26., када је било бомбардовање, када је било у касарни то знамо, значи овде кад си био на увиђају, да ли је неко долазио у Сувој Реци, да ли сте ви можда, или сте заборавили, па сте били, па сте се враћали или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, немојте датум, тог дана када сте ви, тог јутра, тог јутра када сте били у Призрену, односно у касарни, да ли је тог дана нека екипа долазила у Суву Реку, јел то питање?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да, или да ли је он био или нека?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте ви били?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам који је датум, и да ли је то тог дана било, не могу да се сетим, немој да ми примите здраво за готово јер други речник не знам како да се објасним, још једном ја мислим да је неко пуцао из ватреног оружја док је чекао аутобус за Призрен ујутру да иде. И ту сам био исто на увиђај са једним колегом, али везано кажем, да повежем тај дан да није случајно, тај дан, то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, о чему сад говорите, ја вас не разумем, ког дана где да је било пуцњавае, ја сам вас питала у том смислу да ли сте долазили у Суву Реку пре овог увиђаја ви сте рекли да нисте.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сад, о ком дану причате, објасните нам, појасните?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не знам који дан, још једном сам био на увиђај у Сувој Реци кад је испред трафике, ја не знам да ли је он био или ко, кад је било пуцано, те је био убијен онај у гвожђару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је убијен?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Један, у ствари рањен у гвожђару где је продавао, србин је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је било пре овог догађаја?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не знам ја да ли је било пре да ли је било касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле не зна.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Потсетите ме само.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја вас питам почетак бомбардовања, значи први, други, дан, трећи дан, да ли сте дошли у Суву Реку и неко да знате ви, ако не, да је дошао, покушали су, дал је био увиђај,није био увиђај, вратили се назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, не може то тако. Он је рекао да не зна то уопште да он колико зна није био.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не могу да се сетим, можда и знам али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав увиђај није покушан да је он рекао. Молим вас не можете тако.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ако дозволите можете и ви да ме потсетите и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја сам вам поставила то питање, ви сте рекли да не.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли сте имали хеклере?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ваша екипа да ли су носили хеклере?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Носили су неки, Наим Ћурти је носио хеклер, он је дужио хеглер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, ви нисте одговорили на ово питање. Дакле.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, када је био увиђај у касарни, у Призрену, да ли сте ви били или нека ваша екипа тог дана, дакле везујемо за тог дана, тог јутра, да ли је долазио неко у Суву Реку?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не знам, не могу да се сетим, можда су ишли не могу да се сетим, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли су, да ли сте ви и ваше колеге носили кожне јакне црне?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па носили су, већином су носили кожне јакне.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли је неко од ваше екипе изгледао као ја, бркове да је носио, овако пунији и тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Пази, Енес Мустафи њега знате.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Знам.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Он је мало онако, он је имао бркчиће, Милосављевића знате, он није онако пун, мислим Петровића знате.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Добро, не, не, ја питам старешине, екипе.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Кожне јакне. Гогић је исто носио кожну јакну, Љатифи је носио кожну јакну, ја сам носио кожну јакну, Бужана је носио кожну јакну.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ђеза?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ђеза исто носио је кожну јакну, само бркове није имамо ја мислим.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесу ли биле црне јакне?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Па онако црнкасто.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Које возило сте возили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Чујте, ми возила смо мењали ко и сам што знаш.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесте ли долазили, јесте ли имали некад црвена возила, стојадина и тако?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Ја нисам а они су имали, црвено возило су имали и заставу сто један инспектори за крвне деликте.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Крвне деликте.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Дабоме. Ту је био и Ељези, значи носио је црну јакну овај сада је отишо, Срба.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли сте некад свраћали у општину или нека пицерија да ли се негде на памет помиње нека пицерија, да ли се сећате у Сувој Реци сте били код неке пицерије?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Нешто тако.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Нисам био, нит знам.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ништа, добро само кажем, ако се сећате касније. Значи масовне кожне јакне су биле у оперативи код вас тамо, то само сам хтео да знам. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још питања? Нема више питања. Да ли ви имате нешто да кажете, нешто што вас нисмо питали, а да ви сматрате да вам је то битно?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Не, немам. И ово ме нешто збуњује сада, дало ми је на додатно да размишњам ове кожне јакне, али не знам, не знам шта га мучи, видим да је смешно и њему, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Крстићу, да ли тражите трошкове доласка? 3.000,00 динара по нашем извештају, ви долазите из Крагујевца, јесу ли ти трошкови који подмирују ваше?

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку на име путних трошкова износ од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо можете ићи.

СВЕДОК МИЛЕ КРСТИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Хоћете да позовете сведока Андрејевић Миодрага. Сведок је по предлогу браниоца оптуженог, адвоката Милана Бирмана пошто јуче не можете да се сетите, ево да вас подсетим, то је један од ваших предлога. Господине Ђурђићу нисте укључили микрофон, и врло често се дешава да се само ја чујем а да се не чује коме шта одговарам.

Сведок АНДРЕЈЕВИЋ МИОДРАГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Андрејевићу добар дан.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Андрејевић Миодраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и које године?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У селу Севцу 1950.године, Општина Штрпце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците где је ваше пребивалиште и која је ваша адреса?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Још увек стара, Сува Река, Цара Душана 17/8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тренутно где вам је пребивалиште?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А, сада је у Краљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљеву?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која адреса?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Адреса је Баштованска 37/а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте по занимању?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Просветни радник, наставник
разредне наставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте позвани у својству сведока, као
сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично
дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би себе или неког
вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној
штети или пак кривичном гоњењу, дакле на таква питања нисте дужни
да одговарате. Да ли сте разумели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас замолила да прочитате наглас текст
заклетве.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што
пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што
ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете паузу? Ајде, може. Господине
Андрејевићу.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марта '99.године, или тачније од почетка
бомбардовања где се налазите и?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили тада у то време?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У то време био сам шеф кадровске
службе у ГХИ «Балкан белт» Сува Река, то је предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шеф кадровске службе?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били ангажовани на неким пословима
у то ратно време у време објављивања?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Био сам референт за мобилизацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам где сте били? Испричајте нам све шта се дешавало од објављивања бомбардовања, дакле тог марта месеца, када сте постали референт, где сте били, где вам је било седиште, с ким сте били у канцеларији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Било нам је седиште у војном одсеку, значи у то време ми смо се припремали за те неке ствари и објашњено нам је шта ко ће да ради, били смо једно време као позивари а после смо и писали позиве за мобилизацију. Тог дотичног третнутка био сам у стану кад је прва била бомба бачена, кад је почело бомбардовање, значи 24.увече, а имао сам неке позиве да поделим ујутру, значи нико није очекивао увече да ћемо бити бомбардовани, него сам требао ујутру да уручим позиве кад нисмо стигли до тога, ујутру сам отишо само у своју канцеларију, тамо где смо били, где смо писали позиве, међутим премештен је био штаб ради сигурности у гимназију, значи средњошколски центар и онда сам ја појурио тамо доле и наставили смо са мобилизацијом. Сви они који нису дошли а углавном су после сви дошли и без позива су се одазвали и онда смо мобилисали све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте ви прешли у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Истог јутра значи 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истог јутра 25.?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, 25.ујутру, па смо се касније опет вратили у своју канцеларију горе, али тако је било не знам од кога наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ви познајете Крстић Мирослава?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте, познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био и на којим пословима?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Он је обављао исто посао као ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Исто, исто, био је референт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим били у канцеларији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: И доле и горе и у гимназији, значи свуда где смо ишли били смо заједно до краја рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре гимназије?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Пре гимназије смо били горе у овај, кажем вам у војном одсеку, била је зграда код општине звала се војни одсек, само по тим питањима значи за то намењена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ви сте у војном одсеку били колико фактички док нисте прешли у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па прво смо били у гимназији значи кад је било, пре бомбардовања смо били горе, и добијали упутства и писали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам 25. ви прелазите у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Прелазимо преко дана, а преко ноћи смо се поново вратили горе по документацију и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад говорите горе кажите прецизно где је, ја не знам нашта мислите.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Хоћу да вам кажем у згради војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради војног одсека?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам зато што је Крстић Мирослав говорио да сте ви били ангажовани у војном одсеку, објаснио је да је то војни одсек који се налази иза зграде Општине Сува Река?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада тих дана приметили нешто необично у Сувој Реци, да ли сте чули неку пуцњаву, да ли сте чули да се било шта дешавало што би било необично у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Верујте ми дешавало се пуцњаве је било на све стране, али искрен да будем ја нигде излазио нисам, био сам везан за свој посао и ништа друго и за своју документацију коју сам носио горе доле и по потреби где смо се селили, јел нисмо ми били у току рата увек на истом месту. Значи били смо у том војном одсеку па смо ишли у гимназију, па смо ишли у неко предузеће које се звало «19 Новембар», и тако смо се селили да не би били избомбардирани и на крају смо завршили у Центру за социјални рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да чујете да су неки лешеви тих дана скупљани у Занатском центру?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: То нисам чуо, верујте до суђења Слободану Милошевићу ја нисам знао да је страдала та породица цела и ти лешеви и ово и оно а знао сам да има жртава, нормално у рату има жртава, али ја за такав, кажем за такав злочин или како би га назвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били некада тих дана, значи говорим од почетка бомбардовања у војном одсеку када је била нека јака пуцњава да се ви сећате да је била нека јака пуцњава, да сте излазили и на прозор да сте гледали шта се дешава, да ли сте имали прилике то да чујете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја на прозор излазио нисам, не знам ко је илазио, али јаке пуцњаве је било увек, али све то мимо нас, ван нас, а конкретно на нашу зграду или на оно у оном делу где смо ми боравили никад није било никаквих екцеса нити да нас је гађао неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали некога из породице Бериша?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Познавао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте познавали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па већину њих што су после се успоставило да, ја сам познавао, а стицајем околности некима сам био и наставник јел сам ја био 12 година заменик директора основне школе у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Он је на бензинској пумпи радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја одкад га знам док није погинуо, значи ја сам га, он је тај посо радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је ваше сазнање да је он погинуо и да не ради више?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Е, не могу тачно датума да се сетим не знам кад је, само сам чуо да је погинуо човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били марта, априла у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '99?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Март читав, целог рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте, кад први пут чујете за Јашар Бериша?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, не могу да, неки дан јесте ту, значи, првих дана, не знам кад је али не знам који дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви чули лично за њега, то вас питам да је он погинуо?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да је погинуо. Па у том размаку, негде у те две недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У те две недеље?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, од кога сте чули, како, на који начин?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Чуо сам да је Јашар Бериша покојни погинуо на бензинској пумпи ето то, и да је требало, чуо сам због тога да је требао неки да њега наследи тамо да би могло да точи гориво, иначе не нешто да сам чуо посебно како, шта, него је требао неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је настрадао на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то нисте чули?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није спомињао?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нико мени није, а ја сам се и слабо интересовао за то, мислим слабо, кад кажем слабо нисам хтео да се интересујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли са неким од Берише били пријатељ?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па до '90.године са већином од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Бујара?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Бујара Беришу сам познавао играо је кошарку, иначе му нисам био наставник а познавао сам га, јесте, познавао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали у то време шта се десило са њим?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седата?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Седата сам познавао, он је био наставник док је радила гимназија на албанском језику он је био професор енглеског језика, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се са њим догодило?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Неџмедина?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Неџмедина нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: По имену не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неџада?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Неџата јесам, јесам Неџата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је са њим?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Он је радио као референти неки у Дому културе својевремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се са њим догодило?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви уопште знате за нека убиства у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам чуо као и ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тад, јесте ли тамо у Сувој Реци, ви тамо живите?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, тада, тада, ја сам знао да има жртава али ко, кад и где и ко је погинуо то нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је дошо на бензинску пумпу после Јашара?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па ја мислим да је неки Славољуб мени се чини, исто мој ученик. Слави, Слави су га звали Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он дошао?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па он је дошао након ваљда убиства Јашара, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања тих дана кад би то било, дан, два, три, месец отприлике?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не би могло да лоцирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу да лоцирам, кажем вам оно што знам знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је још неко радио на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Зорана Петковића?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Знам, познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел знате да ли је он радио на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Чини ми се да није он радио на бензинској пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чини вам се да није?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, ја овог младића знам да је радио, то вам одговорно тврдим да је радио, а за Петковић Зорана не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто знате Зорана Петковића?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да га опишете како је он у то време изгледао и где је радио?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Зоран Петковић ја мислим да он није био стално запошљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта знате о њему?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: И да је повремено возио, мислим био је возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је возио?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па не знам за ове агенције неке, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у то ратно време, да ли сте имали ратне распореде, ја вас питам за ратно време?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, за ратно време не знам ја коју одговорност је имао, не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли га виђали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Виђао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га виђали, у униформи, у цивилу, како сте га виђали тих дана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па као ми, сви смо били у униформи, да, сви смо били и ишли смо заједно на ручак, виђали смо се на ручки, јел за цео штаб је ручак припремао «Балкан», индустрија гумарска ту је био ресторан и ту смо се виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у униформи или у цивилу тад кад га виђате на ручку?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па у униформи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи, каква је то униформа била?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Униформа као ми, војна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, покушајте да то, да се присетите, тада од почетка бомбардовања 24.марта, ви кажете већ 25., да сте били у гимназији нисте били у згради војног одсека.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли на ручак у «Балкан»?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Тада смо добијали у гимназију на вечеру смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте га ту виђали на вечери у гимназији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, не могу да се сетим сада баш тога дана да сам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не тог дана него тих дана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па тих дана, како га нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, јел био у униформи или у цивилу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи, каква је то униформа, ајде опишите Зорана како је изгледао?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Имали смо разне униформе, неко је имао ону маскирну, неко је имао сиво маслинасту, ја конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Андрејевићу, одговорите конкретно на питање, ја вас питам за Зорана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, он је имао униформу војничку је имао, како да вам кажем, није била ко полицијска него војничка униформа, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква, шта је имао горе?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Имао је блузу мени се чини, уколико се добро сећам да је било то као маскирна блуза нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна блуза?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао нешто на глави, јел носио нешто на глави?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали униформу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим оружјем сте били задужени?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Био сам задужен са аутоматском пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Зоран шта је носио од оружја?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да је и он носио аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да га опишете како је изгледао, висок, низак, крупан?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Висок и снажан, леп, шта да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити исказ сведока Крстић Мирослава кога кажете да знате.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нема проблема. Да, да, познајем, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крстић Мирослав он нам је говорио о томе да је он био такође ангажован у војном одсеку, да је био у згради војног одсека одмах иза општине и он говори тог дана, дакле тог дана, критичног дана када су се десила убиства у Сувој Реци да је чуо пуцњаву, није чуо експлозију бомби али да је помислио да је неко напао станицу милиције или општине па су сви узели оружје, изашли на прозоре држећи положаје да их неко не нападне. Дакле, то је толика била јака пуцњава да су сви заузели положаје, и онда он говори да је предвече сазнао шта се десило, да је тачније преко пута зграде општине био паркиран тамп, да се видео задњи део цираде, да је са другог спрата војног одсека видео камион како се утоварају лешеве. Није излазио на улицу. Дакле, он говори о целој тој ситуацији.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мирко Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друго, оно што бих вас ја још питала, Југослава Јовановића да ли познајете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте, познајем га доста добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана да ли сте га видели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте, јесте, али он је био неко друго оделење, он је био под другом надлежношћу, територијална одбране или не знам већ како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања да ли сте га видели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како га нисам видео, виђали смо се, јесам, Југослава јесам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте коментарисали нешто са Југославом Јовановићем, да ли је он нешто говорио?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он причао о неким убиствима?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нити са Мирком а нити са Југославом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, Крстић Мирослав каже, он прецизира да је око поднева да се чула пуцњава, да је све то трајало можда 15, 20 минута, да је после извесног времена у зграду војног одсека ушао Југослав Јовановић да је плакао, да га је сведок чак питао шта је Југо зашто плачеш, а он му је одговорио убили су Јашара Беришу. У касним поподневним часовима са зграде војног одсека кроз прозор, на тренутак је погледао према згради Скупштине општине тачније према главној улици и приметио је неке младе особе, особе нижег раста, да су они скупљали, претпоставља лешеве, да је у тим моментима док се све то дешавало, о чему вам ја предочавам, да је у тим моментима у просторији са њим био Андрејевић Миодраг. Дакле, да сте у тим моментима ви са њим били у просторији, ви кажете да сте били у гимназији, ви кажете да ништа не знате о томе.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Тај разговор између њих двојице то ја не знам, апсолутно, а да сам радио са Мирком, јесте, али повремено људи су излазили из канцеларије, нису били везани за столицу. И канцеларија је била у том војном одсеку колико год желите, имао је први, други спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви коментаришете само то а не коментаришете да он каже да у тим моментима да сте били у просторији када се пуцало, када се пуцало.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кад је коментарисао са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се пуцало да је заузет положај да су мислили да је нападнута зграда, да је станица нападнута.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Часни суде, ја у згради јесам био али ово што он изјављује то ја нити сам видео а нити сам чуо разговор, а у згради сигурно да сам био, а нико није био напао никада војни одсек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није он рекао да је нападнут војни одсек, он је рекао да је толико.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А ми смо били приправни нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте мало. Он је рекао да је толико јака пуцњава била да су мислили да су нападнути и да су сви заузели положаје, значи није он рекао да је нападнута али се чула пуцњава.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Никада толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то ништа нисте чули?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Никада толико јаку пуцњаву до бомбардовања Суве Реке од стране НАТО авиона није било, пуцњава таква јака као он што каже није била. Повремени рафали су се чули негде удаљени, али то да ми будемо нападнути то није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, добро сте разумели сведок Крстић Мирослав каже да је био заједно да вама у просторији када се све то дешавало.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Одлично сам ја разумео да је он радио самном, али да је био у просторији кад је ово реко, да сам ја био ту у моме присуству није. Ја кажем супротно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је рекао?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да је рекао како је дошао Југослав и рекао је како је Јашар Бериша погинуо и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то није тачно што је он рекао?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Преда мном не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел тачно то што је рекао да је толика била пуцњава јака тог дана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ни то, ја јесам ћорав али глув нисам био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он не каже да је био у гимназији, него каже у згради војног одсека, ви кажете у гимназији сте били одмах 25?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Одмах 25., пре подне смо били у гимназији. После подне горе смо се вратили, да, после подне значи у гимназији смо били ујутру 25., после тога смо се вратили у војни одсек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, кад сте се вратили у војни одсек, не можете да определите кад је то било, како ви кажете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте били у војном.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јер смо ишли горе, доле, тамо, вамо и сада ипак, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците ми а зашто би он то рекао све а ви кажете да није тачно, због чега?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја, преда мном није рекао, преда мном није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви стално говорите да пред вама Југослав Јовановић то није рекао.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, схватила сам то да није.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Али и Мирко Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али за ту пуцњаву, за ту пуцњаву, да сте малтене толико сви заузели положај, зашто би он то рекао ако није то тако било, шта ви мислите?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ми смо давали стражу, то је истина жива, истина је жива да смо ми обезбеђивали тај објекат, имали смо пожарство, имали смо дежурство, имали смо, нормално неки су спавали неки су ово, али да смо ми били угрожени као ово како је он рекао, нисмо никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам да ли имате неко објашњење зашто би он рекао да се све то догодило?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја не знам, ја пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате објашњење, јер он баш наводи да сте ви били поред њега у тим моментима.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам ја зашто је он рекао да сам ја био, кад смо у истој канцеларији нас петоро радили, значи ја, он, Зоран Јовановић, и ко је још био, само мало, и био је овај Ристић исто мој колега Ристић, презиме му је Ристић, али сад да се сетим имена само. Није битно, био је директор основне школе у Лешану, Слободан Ристић. Значи ми смо били нон стоп заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто ви наводите да сте поподне били ту у згради војног одсека.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, ишли смо горе доле, значи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли видели шта се десило тог поподнева или следећег поподнева јел било нешто необично?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа, ништа, часни суде ја видео нисам уопште нисам, а нити ме је интересовало, мене је интересовала моја глава, никоме на глави није писало да ли је србин, шиптар и албанац или ко је, искрено да вам кажем, ја сам чувао своју главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, јесте ли ви на другом спрату били у војном одсеку?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, на првом смо били, а на другом смо спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, пошто кажете да нисте чули ништа, ни неког поподнева да се нешто необично догодило, он каже да у касним поподневним часовима са зграде војног одсека кроз прозор на тренутак је погледао према згради Скупштине општине, то јест према главној улици и приметио је неке младе особе како утоварују лешеве.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја не знам где је он лутао, искрено да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нигде није лутао, он је био у згради.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја не знам шта је радио он, али ја да вам кажем, у мом присуству ја, ваљда би ја био неки толико радознао да погледам кроз прозор, кажем вам канцеларија нам је била на првом спрату доле, а горе смо спавали, где је он видео, шта је видео не знам. То само он зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није излазио на улицу, он не говори да је излазио на улицу, него само говори оно што је видео.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја вам кажем, не знам одакле је гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Оданде где смо ми били није могао од албанских кућа да се види ни десет метара, јер ту смо били окружени, где је видео, шта је видео, како се пео горе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Мирко Ђорђевић?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мирко Ђорђевић је покојни, он нам је својевремено био надређени, после тога у ратном стању неки, поставили су неког другог звао се Репић, не могу да му се сетим имена, а презиме Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Новица Јовановић?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Новица Јовановић је био командант ТО, знам и њега. Сви смо били у истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви уопште излазили на улицу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли одлазили кући?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам кући одлазио две недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две недеље?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е кад сте први пут изашли?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, пазите, ја сам излазио на улицу али сам ишо оно кад идемо на ручак, реко сам вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Само на ручак, и кога сам видео тамо сам видео, а иначе на улицу, на ово, на оно, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите да су неке куће запаљене, да видите неки дим или било шта?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па видео сам то како не, паљевине, па слеп човек би видео а камоли ја, идући наниже ја сам видео то, како нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте видели те паљевине?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па видео сам оном улицом главном где смо ишли, и видео сам паљевину, како нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом улицом кад сте ишли?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Главном улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главном, која је то улица?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Маршала Тита, у ствари Маршала Тита раније, Цара Душана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели да ли је више кућа горело, јел уопште горело ту куће у улици Цара Душана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па горело је, неких, биле су бараке неке, Занатски центар горело, како нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули да ли се било шта догодило нешто на Рештанском путу, тих дана да ли сте чули, не касније?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, кажем вам никаква распитивања нити сам био, ја сам био дужан да полажем неке рачуне, али мени неко да полаже не и трудио сам се да што мање питам, и нити ме је интересовало, интересовала ме је моја фамилија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, кажете видели сте запаљене куће, трудили сте се да спасите своју главу, логично.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли се питали ко пали те куће?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ко пали не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, неко је палио, очигледно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто везано за исељавања из Суве Реке?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Није ми познато ништа, само знам, то сам видео велике поворке људи да су ишли, то што сам видео видео сам. Али те велике поворке су ишле и ноћу и дању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте то видели први пут да иду поворке?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу вам часни суде да се сетим тачно датума али ишле су у каснијем периоду, негде око средине тамо бомбардовања, мада имало је супротних, и да су и долазили, да су се враћали назад, па су их регистровали, полиција регистровала ко се враћао, знате, то сам видео исто, да их региструју и да им дају неке потврде ту боравишне, и то сам видео исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли те познавали доктора Бобана Вуксановића?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да је нешто задужен био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим пословима?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, посебно није, он је био нешто у ТО задужен, не знам конкретно задужење шта му је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел био нешто у тим ратним условима, осим што је лекар?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Он је био лекар, поред тога не знам шта је друго радио право да вам кажем не знам, али био је ту и он задужен у ТО је био са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Ељшани Абдулаха, да ли сте познавали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нешто, име ми говори нешто, али не могу да се сетим ко је. По имену да, али не могу да се физички не могу да се сетим ко је тај човек Ељшани Абдула, јел имало је неколико Ељшани Абдулаха, један од њих је радио у катастру, један је радио у «Балкану».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, тај који је радио у «Балкану» да ли знате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А један је радио. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који је радио у «Балкану»?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Баш њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш њега не знате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Баш њега не знам. А овог у катастру баш добро познајем, јер му је жена била учитељица у нашој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви напустили Суву Реку?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Напустио 11.06.'99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том временском периоду да ли се тачно причало уопште шта се догодило са породицом Бериша, пошто кажете да сте чули тих дана, после две недеље можда?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Чули смо да има жртва али овако, са том породицом баш да је ова породица баш једна породица страдала, то нисам чуо, да је било тих нормално, рат је, гинуло се, било је и на нашој страни губитака и на њиховој али баш овако, цела породица то до мојих уши није дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мени оста нејасно где сте ви 26., рекли сте 25., сте отишли у гимназију па се у поподне вратили у војни одсек.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па где сте 26.?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: 26., исто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, сутрадан.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, исто и доле и горе, и доле и горе, док нисмо добили наредбу да се селимо у предузеће «19 Новембар». Доле је било мобилизација, доле су били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Значи и горе и доле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Видите, овде оптужени Репановић, њега знате, јел тако?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Репановић, како не познајем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е, он човек каже он је био у аутомобилу на путу, можда једно километар далеко од полицијске станице доле према Призрену обилазио неке пунктове и враћао се кроз град.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па откуд знам Репановић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Слушајте, дакле његова прича, а ви сте или у гимназији која је далеко колико од зграде општине?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Колико, па Сува Река је мало место, колико да вам кажем, једно километар, километар ипо, ајде ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Километар. У време које, у време овог догађаја о чему прича Крстић ваш колега, је ли?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он каже да сте били сви дакле у згради војног одсека.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, увече да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Занатски центар је с преке стране улице?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, с леве стране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, с преке стране у односу на зграду војног одсека.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Али нас заклања општина.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е дакле, он чује пуцњаву тако снажно, рече вам председник већа.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако снажну да сте ви ту људи који су мобилисани, да су залегли за прозора са оружјем, нападнут град. Даље, Репановић каже, Репановић каже, у аутомобилу, вози аутомобил, дакле смета му бука, извесно, па чује тако јаку пуцњаву да мисли да је нападнута полицијска станица, сам је, и онда је стао сачекао да она прође, и он то чује, све исти дан, све исто време.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Верујте, ако је све исто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И онда приђе, и приђе згради општине. Слушајте шта вам предочавам.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И приђе згради општине и онда му долази, прилази му од Занатског центра доктор Бобан Вуксановић каже напали су град, показује УЧК мараму, види тамо један леш у кругу занатског центра, каже напали су град. И ви то ништа не региструјете и ви ништа не чујете.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Тамо шта се дешавало мене можете да испитујете годинама, ја не знам то, шта се ван мојим просторија дешавало можете годинама да траје ово суђење ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: То тамо ја не знам, свако зна шта је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи 25. Дobar дан.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 25., ујутру сте дошли у просторије војног одсека?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, у гимназију директно из стана у гимназију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како сте знали ко вас је обавестио да сте се већ преселили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Зато што сам видео ја са мога стана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, а где ви станујете?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Становао сам близу те гимназије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је то далеко од?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Далеко је да може да се види све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, колико је то далеко ваш стан од општине?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мој стан од општине мој стан?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам, значи ако је гимназија овако паралелно са мојим станом, има значи километар, километар ипо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истој улици?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Улица није иста, ово је мало увученије, гимназија је била увученија, али рачуна се иста улица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А гимназија је ту значи близу вашег стана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, у комшилуку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете из стана или кад сте дошли на улицу сте видели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, из стана сам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ког спрата?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Са четвртог спрата сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са четвртог спрата?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, ако не рачунамо приземље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте видели тачно?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Видео сам да су се моји ови пребацили доле, ови моји, а ја сам требао ујутру да делим позиве, разумете ме или не, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел то значи да сте ви каснили на посао кад су?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, нисам ја каснио, нисам каснио него у току ноћи они су радили а мени, радили су значи, остали

су радили свој посао а ја нисам био обавештен. Они су се пребацили из војног одсека оно што су могли, значи они који су били дежурни горе, а ја сам био кући јел сам имао задатак да ујутру неподељене позиве поделим обвезницима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ујутру кад сте отишли у гимназију, шта сте радили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Прикључио сам се, кажем опет мобилизацији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли разнели те позиве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком делу града?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како мислите? А, не, не, позиве нисмо делили више, јер мислите на позиве јесам ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кажете требали сте да разнесете позиве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Требали смо али су се кажем вам, одазвали су се људи, то што сам ја требао да поделим позиве, ти су се људи одазвали већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, него нешто сте рекли, на почетку сте рекли прво сам ја носио позиве а после сам писао позиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, прво су били позивари па је онда.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Прво смо били позивари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ви сте били позивари?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам, један од позивара сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то вас питам.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А после смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сад, ако сте били позивари, јесте ли носили позиве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Позивали смо видели, за време господине кад су биле војне вежбе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али питам све, целе приче кад је почело бомбардовање?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кад је почело бомбардовање значи још није почело бомбардовање ја сам имао део позива које сам узео и имао сам задатак ујутру да поделим, међутим пале су увече бомбе и ситуација се променила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи од почетка бомбардовања нисте више носили позиве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, него сам их писао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јел после бомбардовања само да вам кажем, разносила је војна полиција, више готово је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се налази место где сте ручали «Балкан»?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Прво смо, кажем вам ручали у гимназију, ту је била као кухиња.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, односно вечерали, где се то налази у односу на?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Вечерали да, у гимназији, а «Балкан» је мало ниже значи, мало ниже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ниже, ближе општини или даље?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Сад, где сте спавали 25., увече?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Спавали смо горе у војном одсеку на другом спрату. Ко је мога да спава, а ко не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да сте вратили опрему или не?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Коју опрему?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ову што сте изнели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да. Ја сам имао, право да вам кажем имао нека картотека са ВС-овима са овим, са оним војничким, разумете ли ме, ако није војна тајна да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то сте вратили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: То сам ја имао, морао да је носим са собом као пушку као то, увек овако и да чувам те документе. Чак су, пазите, чак су и албанска документа била ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У које доба сте се 25., вратили у војни одсек?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам да вам кажем, али пре, мислим за време дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се тада чула нека пуцњава у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Дал се и тада чула, откуд знам, не знам, не сећам се сад, па највероватније се чула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У граду или нешто ван града?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па од свуда се одјекивало, то, Призрен није далеко чуло се свуда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро једно је кад се чује у Призрену, а друго је кад се чује.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, конкретно ту значи нисам се толико заклањао да би неко можда гађао и ово и оно, значи није толико било, у тој улици, та је једина главна улица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, сад прелазимо на 26., ово што вас је суд питао. Шта ви радите 26?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: 26., значи 25., 26., исте ствари радим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налазите 26?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Опет силазимо доле, јел доле је био сабирни тај центар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Доле где?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У гимназији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У гимназији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како одлазите до гимназије?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Пешице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пешице?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Пешице, пешице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колико сати идете из војног одсека у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па раније, раније него, у раним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи раније?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Раним часовима, не ноћу него раније, кад осване.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па колико је то сати?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па откуд би знао седам, осам, девет, колико је година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел доручкујете негде?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кажем вам, доле нам била та кухиња.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У гимназији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи идете на доручак у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, али овај пут носимо и документа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сад, идете којом улицом?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Исто, главном улицом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли у тој главној улици, да ли се она зове Цара Душана или Маршала Тита није важно.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, Цара Душана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На исту улицу мислимо. Да ли ви видите нешто необично?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па видим паљевине, ништа друго не видим, видим војску, видим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то нам причајте, шта видите, све ово због чега смо вас звали је да нам испричате шта сте видели 26.ујутру кад сте пошли на доручак у гимназију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Никакву пуцњаву, никакво ништа, а војне формације, полицијске формације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које, чије то формације видите?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кад би ја господине знао чије су биле и шта, ја би био генерал.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то нешто ново у односу на 25., или је то исто?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Није ново ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли исте те видели 25?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Неке можда сам видео, неке нисам, нешто ново можда дошло, шта ја знам, откуд знам, никоме ништа није писало ко су, шта су и одакле су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте рекли да сте чували своју главу.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Своју главу сам чувао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На кога сте мислили, од кога сте чували своју главу, јел има то везе са овим људима које сте видели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нема уопште везе, него сам мислио да мени не пише овде албанац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога сте чували своју главу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ето од тога сам се чувао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел то значи да је могло да вам се деси да вас те снаге које сте видели на улици убију?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нормално, нормално, сваки је могао сваког да убије, сваки је могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па каква је то ситуација да сваког свако може да убије?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па добро, неће да ме убије кад ме зна, кад смо у истој формацији, али извините и ви да сте дошли доле ко

вас зна одакле сте дошли и ко сте ви, чија сте противничка снага, чак ако хоћете и противничка снага је имала исте униформе као што смо имали и ми, и сада то је веома деликатно питање, ми можемо овде да причамо како ког хоћемо, не знате од куда вреба опасност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви били добри са Крстићем?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како нисам био и дан данас сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добри пријатељи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Добри пријатељи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли причали са њим о животним стварима, приватним стварима?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па причали јесмо кад смо имали кад и кад нам дозвољава психичко растерећење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад сте ручали, вечерали, доручковали, спавали, јесте ли имали психичко растерећење да причате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па нисмо имали богами баш толико, како се ко осећао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете нисам хтео да се интересујем за то како је Јашар погинуо, тако сте баш, нисам хтео да се интересујем, то сте рекли, и сад вас ја питам, обзиром да.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не само за Јашара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и за било кога другог.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Него нити за Бобана о коме ме питала председавајућа, нити за оног мог, исто команданта, како се зове, Ђорђевић, нити за њега ме није интересовало, кад кажем није ме интересовало, нисам хтео да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ја вас питам за Јашара, имате ли неки разлог због чега нисте хтели да се интересујете за смрт Јашара?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не само за Јашара, него за никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он објашњава за све да га није, да га не интересује.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: За све, ја вам кажем за све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сада је први пут поменуо Бобана Вуксановића, Ђорђевића, а мало пре је било питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам реко није ме интересовало шта се радило вани, апсолутно, сваки је био задужен за свој посао шта да одрађује, ја сам имао свој посао и њега сам завршавао како ваља, други је можда имао други посао да завршава како ваља, ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ујутру сте отишли 26?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На доручак у гимназији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не само на доручак него и на дужност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И на дужност?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И до кад сте остали у гимназији?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, кад би оно што смо имали да обучемо, да их снабдемо са.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па колико је сати то било?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам право да вам кажем, у неким поподневним часовима опет смо се вратили горе. Ајде, сада, кад би знао да ћу ја овде да сведочим ајде да би водио неки дневник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте ручали 26., рекли сте 25., у гимназији а где сте 26., ручали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мислим да смо поново у гимназији а у међувремену после смо ишли у «Балкан» сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. 26., сте се вратили не знате да кажете у колико сати, јел то било пре мрака?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Пре мрака, пре мрака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре мрака сте се вратили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Сигурно да је било пре мрака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада видели нешто необично у?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кажем вам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У занатском центру?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа необично, ништа апсолутно, апсолутно ништа нисам видео, ја за себе нисам видео, нисам истраживао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад вас је питао суд за те паљевине, помињали сте гореле су неке бараке?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Дабоме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сте поменули занатски центар, да ли мислимо на исто?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, ви мислите на ономе где су нађене жртве, тај центар није пипнут уопште, а поред, занатски центар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како ви знате где су нађене жртве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па ја сам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога и кад?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па чуо сам преко телевизије Милошевићу се судило тамо од Хаљита Берише па надаље све сведоке, ја сам пратио то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сад ме то интересује, кад сте тамо на лицу места вас не интересује како је убијен Јашар, чули сте да су неки људи побијени, многе од њих сте познавали, а после пратите суђење из све снаге да слушате све сведоке. Како то објашњавате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим не само ја него свако је пратио то, зашто да не слушам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, нико вас не пита зашто сте.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Није ме интересовало због мене, него зато што сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени није чудно што сте ви после слушали суђење, мени је чудно док сте били тамо да вас ништа није интересовало управо због ваше безбедности?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Е, баш због моје безбедности, јел ви лепо знате, ја мислим да сте и ви мојих година, онај у рату који много зна, мени је деда покојни причао, тај или ће први да оде или последњи метак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Е тако, ако сам био јасан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте неколико дана пре почетка бомбардовања да ли сте чули да је убијен неки Србин у Сувој Реци у граду, у центру?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па није неколико дана, да био је убијен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Био је радник «Балкана» у продавници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се зове?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се зове тај радник?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да се презива Лазих, а.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је убијен неко после њега, да ли су неки Албанци убијени ту у граду?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили неко исељавање масовније из Суве Реке, Албанаца?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, извините. Је ли било пљачке у продавницама?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Откуд знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте приметили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мене то није интересовало уопште.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли било разбијених излога?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Молим?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Сувој Реци, је ли било разбијених излога?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам рекао да је било паљевина.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где је било паљевина?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па тај Занатски центар други поред пута.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где се он налази?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Налази се код аутобуске станице, горе неке бараке су биле.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи близу је овога Занатског центра?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Са супротне стране.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико су далеко један од другог?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Колико су, пређе се пут.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да вас питам, је ли сте ви видели тај изгорели, тај центар?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како нисам видео, ја сам рекао да сам видео.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је то запалио?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јаој господине, сад ме питање.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате, није се причало о томе?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ма где да се прича, коме да се прича, можда је неко волео да чује да се прича, али.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам ја више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да сте пред одлазак чули да је било жртава у Сувој Реци, је ли тако?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: Па пред одлазак из Суве Реке, да сте чули.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не да сам чуо, не да сам чуо, него чуо сам да је било жртава у околини нормално да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према већу, према микрофону.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Е хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте у Сувој Реци или у околини?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: У Сувој Реци и околини.

НАТАША КАНДИЋ: У Сувој Реци?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А којих жртава, о којим жртвама?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: И једних и других госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, па је ли можете да нам наведете, увек кад се чује о жртвама увек је то неко везано за неки догађај, за неки.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја жртвом сматрам не по имену и презимену.

НАТАША КАНДИЋ: Не по имену, за неки догађај, где су биле те жртве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога, ко је?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ко је кога убијао не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па како сте, шта сте то чули конкретно је ли можете да нам мало детаљније?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја све што знам рекао сам председнику.

НАТАША КАНДИЋ: Па управо ово чули сте да је било жртава.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Чуо сам да има жртава.

НАТАША КАНДИЋ: Па чега жртава?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Сакупљао сам оглушце, ето тако.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Оглушце сам сакупљао. Знате шта су оглушци, кад неко прича а ви се правите да не чујете а нешто чујете, знате.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро то што сте кад нисте правили шта сте чули? Шта сте чули?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па чуо сам да има неких жртава тамо, овамо.

НАТАША КАНДИЋ: А чега жртава питам вас?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па жртава рата госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Па шта бомбардовања или чега?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па да ли, не, тада још није било бомбардовања, а за време бомбардовања и тада је било жртава највероватније.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само Вас питам шта сте то чули, од кога, где су жртве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је да је било жртава рата и не може друго нешто сада да тражите да вам каже ако каже то.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Рекао сам то о жртвама да је имало жртава, а чије су жртве, какве су жртве, па рекао сам вам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте од ових Бујара, Седата, Неџата, да ли сте некога од њих видели за време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам, да вам кажем ја нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, неће ништа да се чује.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Најискреније да вам кажем госпођо, од затварања рудара Трепче у Митровици, је ли знате кад је било то, '89. године ја сам односе са Албанцима искрено речено покварио и мене су истерали из школе и нисам сарађивао и нисам волео ни да их видим, а не да сам ово, а раније сам их познавао.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, како то раније сте их познавали па после их нисте познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јасно вам је рекао, немојте сад инсистирати.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам рекао да сам их познавао и после сам их познавао, али њихов живот, њихово кретање, њихов рад, то ме није занимало, да ли ме схватате.

НАТАША КАНДИЋ: Схватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Браниоци изволите.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: (бранилац окр.Зорана Петковића) Интересује ме кад сте завршили тај ваш боравак у Гимназији тамо, колико је то дана трајало, објашњавали сте да сте били пре подне.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим једно три, четири дана је било, после смо се селили на друго место даље.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Па добро, кад Ви то први пут идете у «Балкан белт» на ручак?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу да кажем.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: У односу на почетак бомбардовања?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу да вам, након пет, шест дана ту негде. Тако.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли сте сем у «Балкану» на ручку, Зорана Петковића још негде виђали тих првих дана?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Виђао сам, како нисам виђао.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Где сте га виђали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па виђао сам за ручком на пример тамо за столом.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро за столом, али ви то кажете да је 5 дана након почетка бомбардовања, ја вас питам тих првих дана од 25. па ето до 30. ако то орпеделујете 5 дана, да ли сте га сем на ручку још негде виђали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: На другом месту нисам га виђао, на ручку сам га виђао.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Хвала немам више питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Петковић Зоран.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Седите.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Господине Андрејевићу интересује ме само формацијски где сте припадали?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: ТО.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ко је био командант ТО-а?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: ТО-а Новица Ђорђевић.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Шта је господин Станисављевић био?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Станисављевић Дејан?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Зоран.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Зоран, Зоран је био нешто исто то не знам да ли је ТО или шта је био не знам.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Министарство народне одбране колико ја знам.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Добро. Добро.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ви сте били друго.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, ту су били они, ја мислим да су имали.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Вама Зоран није био надређен?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ви као позивар или као шта сте радили већ.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да ли сте Ви мени дали неки позив за војну вежбу или?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Баш за вас сам имао написан позив онај.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Што сам причао овима да сам требао да вам поделим ујутру.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добро. Реци ми коме сам ја припадао после тога?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да си ти био код Зорана Станисављевића.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добро је. Хвала. Реци ми само кад си ме значи од почетка, од 25. пошто сам ја већ од 24. ангажован, фактички и 23. сам био са Зораном, кад си ме видео у униформи и у којој униформи си ме видео кад Министарство народне одбране није имало униформе, а били смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је коментар, то је коментар. Пита кад сте га видели.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Само кажем били смо на истом спрату, пошто сте били два, три дана у тој згради, после тога сте прешли.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је одговорио на то питање, он је рекао тих дана.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Не, али интересује ме само кад ме је видео у униформи, кад у згради где смо били напоменућу му имена, био је Станисављевић, Нишевић, Недељковић Милован, Анђелковић Векослав, значи били смо у једном рангу, ту смо спавали сви заједно, после сте ви који сте доле, јесте се одвојили од нас.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да. Јесмо.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Кад си ме видео у униформи и у којој униформи си ме видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, немојте га поново питати. Тих дана вас је видео у униформи, видео вас је у војној униформи.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Униформу нисам имао, смем животом својим да се закунем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако кажите, тако кажите, предочите му онда.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: До 11. или 12. маја кад су нас задужили у Призрену, е тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли чујете коментар?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ја сам имао зелени прслук овакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да он није носио униформу.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Зелени прслук, зимски и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то је предочавање. Дакле оптужени каже да он у то време није носио униформу него да је тек касније задужио униформу, а Ви да сте га тих првих дана виђали у униформи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам видео нешто да има на себи, а да вам ја кажем и за себе, ја сам имао цивилне панталоне, а само сам једну блузу имао војну како се ко снашао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако добацивати. Укључите микрофон.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Па нека објасни шта је за њега униформа, мало пре је објашњавао да је он имао униформу, е сад нека објасни шта је униформа.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ако он сматра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма не ако он сматра, шта Ви сматрате?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Сад имате једну блузу обучену, бар ми смо доле тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Јер сте ви припадник нечега, ја вам кажем ја сам био у цивилним панталонама, а имао сам блузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли то онда значи да сте били у униформи?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да сам био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А да ли сам био комплетан то је друго.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да ли сам ја био тако обучен?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Зоки не могу да се сетим како си био, али ја кад сам те видео ти си имао униформу.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Имао сам униформу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да ли горњи део или доњи не знам, али.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Жао ми је ето видите господине Андрејевићу, то је ваша констатација, ја сам игром случаја са Станисављевићем био кад смо одлазили на терен у Призрен у Министарство народне одбране код Луке, узимао кошуљу од Миће Недељковића из Муштушта да би имао због наоружања које смо носили са собом и због свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је коментар оптуженог везано за униформу, али добро.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ја мислим да би требало тако да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате још неко питање?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја можда сам у криву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим вас тако, то је предочавање. Да ли има још питања.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Само мало. Вама су два сина била у резервном саставу полиције?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Нису, не у полицији, не.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Један је био у полицији и један је био тако нешто?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Један је био у полицији, један је накнадно позван.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добро, али они су ме исто виђали и знају како су ме виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то реч о Андрејевићу?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да, да.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ко ме?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Срђану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Срђану Андрејевићу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих првих дана где је он био?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Он је био у Призрену.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Јесам ја слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли има још питања. Изволите опт. Митровић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само док он дође, само једно господине Андрејевићу.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какав ви то њему позив односно Петковићу носите ако је он човек већ два дана ангажован, није?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Господине нисте ме пратили добро, значи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ви њега пратили?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кога?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте спремили позив 24.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Спремио сам позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И понели позиве кући, између осталог и за Петковића?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: И за Петковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изјутра поделите те позиве?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Петковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што бисте ви њему носили било какав позив 24. увече својој кући да га 25. уручите, ако је он човек ако сад тврди 23. још већ ангажован као возач у ТО?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Е ја за то не знам, а ја сам имао његов позив ујутру да му уручим, а кад је већ пукнуо рат 25. значи није било потребе да му уручујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је ангажован, а кад су писани ти позиви?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Писани су раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад раније?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Раније док ми нисмо били мобилисани још нико, написао их је овај референт који је, Ђорђевић који је био надлежан то да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то пре непосредне ратне опасности?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је проглашена у то време?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само Андрејевић Срђан, кад се вратио из Призрена?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Из Призрена госпођо сам рекао да кући нисам био две недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни кад се вратио?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам ни кад се вратио, он је био у својству полицајца приправника у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите. Укључите микрофон молим вас.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја имам само једно питање за вас господине Андрејевићу.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Изволите.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На питање тужиоца ви сте одговорили 26.03. кад сте ишли доле на доручак или ручак у Балкан, да сте видели војску, полицију.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И моје питање је шта су они радили, да ли су водили борбе?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Моменат само, да ли су палили и пљачкали или је то транзит?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад ви да објашњавате, значи кад их видите како их видите?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа нисам видео, значи оружане снаге нити сам видео да пале нити да убијају нити ништа, него су биле приправне.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Рекли сте да сте неке знали, на кога мислите, на те из војске или из полиције?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како мислите да сам знао?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, од њих неке сте знали неке нисте.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Од кога?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Од те војске, те полиције коју сте видели?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, ја сам рекао не знам које све снаге су биле ту. Не знам које све снаге.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Видео сам припадника и војске и полиције и добровољаца, откуд знам ја који су сви.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи осим те приправности.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: По вашем запажању, није се дешавало ништа?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја вам кажем да никакво, ја паљевине јесам видео, али ко је палио и за време мога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се понављати, то сте више пута рекли.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да. Ко је убијао и шта је радио, ја то не знам.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи није било борбених акција?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: А пресељавања је било штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опт. Нишавић.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја би само једно два питања, да ли познајеш моју браћу?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Како да не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Шта су они, где су били за време рата?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ангажовани су били.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Где су били ангажовани?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Исто у ТО су били ангажовани.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Шта је, мислим где?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Конкретно не знам задатке али ту су били у ТО-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко од њих?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па и један и други. Значи Миомир и.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Мики.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Мики, да, да, Милован.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: То сам хтео само да видим да ли, јесу ли они од првог дана или кад су били ангажовани?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Па отрпилике од првог дана, од првог. Ја мислим да јесу.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Добро. То само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли има још питања?

Нема више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ја немам ништа. Изволите питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Сада долазим из Краљева, а прошли пут из Врњачке Бање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком износу? 4.000,00 динара је ли подмирује ваше трошкове?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: 4.000,00 ми је само пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па определите трошкове?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 4.000,00 вам је пут?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Само је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли још нешто тражите? За исхрану, пошто прецизирасте само за пут, је ли имате још неке трошкове осим исхране је ли има још нешто?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Имам још нешто, имам дневницу неку би ја тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то ћете нам накнадно да видимо која је дневница, то ћете донети потврду.

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Ма коју потврду, ја сам незапослен, нераспоређен. Могу са грађевине да вам донесем ако хоћете.

Сведок тражи трошкове у висини трошкова за исхрану и трошкова пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је довољно 5.000,00?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: За шта, за пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За пут и за исхрану?

СВЕДОК МИОДРАГ АНДРЕЈЕВИЋ: Довољно је, довољно.

У износу од 5.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо паузу једно 15 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у трајању од 15 минута.

Настављено у 12,45 након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати молим вас сведока Јанковић Живорада.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА

Сведок ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је по предлогу опт. Митровић Радослава.

Господине Јанковићу добар дан.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Добар дан поздрављам вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Живорад Јанковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где сте рођени?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: `56. Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Тренутно Мали Мокри Луг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Бајдина 9-Ћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Дипломирани економиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте господине Јанковићу позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја би вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Хвала. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас је предложио опт.Митровић Радослав да сведочите. Испричајте нам март `99. године, где се налазите, на којим сте пословима или да сузимо отпочетка бомбардовања од 24. марта `99. године, на којим пословима сте?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ја радим у «Косово вину» Мала Круша, то је 13 километара удаљено од Призрена. Имамо канцеларију значи у Призрену, у саставу Београдске банке, 10 метара бочно је хотел «Теранда», а 50-так метара је измештена станица МУП-а, значи поред реке. Већи део времена проводио сам значи прво у Малој Круши с обзиром да смо вршили припрему за извоз вина, с обзиром да је пруга била минирана према Круши онда смо то измештали преко Липљана. Најчешћи део времена проводио сам у Призрену у канцеларији, где смо имали значи две канцеларије и пар ту референата, значи правна служба и секретарица, имали смо телефон значи и кореспонденцију и тако, радне књижице измештене и све остало. Значи ту сам најчешће проводио своје време, имали смо у склопу биоскопа «Путник» једну малу продавницу за промет вина, продавницу од три просторије. Значи 24. кад је кренуло бомбардовање, 25. ја сам био у Призрену значи у тој канцеларији повремено значи вршио контакт и повремено одлазио према Малој Круши због познате ситуације, значи да ли је проходност, каква јесте и тако даље.

25. с обзиром да моји родитељи живе поред касарне, значи зид наше куће, и целог дворишта дели касарну. Значи не само моја кућа негде око можда километар, тако километар све српске куће су биле значи бочно преко касарне. Значи касарна је делила зид од свих кућа, ја сам повремено одлазио значи код свог оца и кад је било 25. негде значи бомбардовање ја сам онда нормално чујем се телефоном, а ја сам станао доле на аутобуској станици у теткиној кући, која живи у Београду, значи ту сам неколико година био. Онда сам сваки дан посећивао родитеље да видим шта се дешава и 25. је било значи ту пала је нека бомба и онда сам ја ишао да видим шта ће да се деси, да ли да моје родитеље изместим с обзиром да је близина тих објеката у касарни, веома близу до 50 метара негде 100 метара зависи који су то магацини били и тај сам део значи времена проводио 25, 26, 27. значи контакт код родитеља ту у канцеларији у Призрену и повремено значи до Круше, питајући са технологом Снежаном и још неким њудима који су били, секретаром предузећа и остало. Значи ја сам 25. био навече код мојих, онда сам ујутру 26. отишао повоно горе, значи негде око 8 сати или 9

сати, 10 да видим шта се дешава убеђујући, с обзиром да је приликом бомбардовања одскочио неки велики камен и пробио нам је кров куће, пробио је цреп, разбио значи овај како се зове то ламперију и тако оштетио кућу. Ја сам тати рекао, испрскана су била нешто врата, зид и тако даље, онда сам предложио тати да га изместим, међутим тата није хтео да оде па је одлазио у подрум, с обзиром да нам кућа има и подрум доле, онда су ту тако седели за читаво време бомбардовања, е после тога сам био у канцеларији око тако, значи од 9 сати где ми је и радно место, контактирајући значи телефоном Београд с обзиром да је директор у Београду мој, ја сам био комерцијални директор, шта ћемо да радимо припреме за извоз, значи за Канаду и преко «Ц маркета» за Шпанију и тако даље. Ту сам био значи у тој канцеларији, тако ту до 10 – 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који дан говорите да сте били до 10 – 11?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26.?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Јесте, значи након бомбардовања сутрадан значи ујутру одлазим код оца и долазим доле у канцеларији и онда ту је телефон и ту је та кореспонденција, радници повремено долазе, секретар предузећа и наши радници који су били измештени, односно пар људи је било 20-так можда, 30-так који су одлазили у подрум у Малој Круши и повремено обиђемо па онда добијемо податак да ли можемо да одемо или не можемо колима, нормално. Ето то се дешавало, значи ја сам био у канцеларији, онда сам до Управе прихода са начелником Управе прихода требали да одемо да нешто завршимо у вези пореских неких ствари и онда кад сам излазио с обзиром да је значи измештеност МУП-а, ја сам нормално био у контакту са њима и због ових значи ствари проходности пута, а и овако смо се сусретали у хотел «Путник», хотел «Геранда» и тако с обзиром да смо снабдевали цео град и све хотеле и продавнице са винима онда је та комуникација са њима била веома добра, увек смо давали информације значи знао сам се на начелником МУП-а Градимиром Зекавицом, па је дошао онда Милош Војиновић, ми смо ишли код њих нон стоп, онда је био Милош Вукобрат и остали са којима се стварно значи контакт је био такорећи сваки други дан, с обзиром са њима ме је упознао мој директор, заједно смо значи неки пут били на ручкове у хотелу «Путник» где је била измештена полиција, где смо ту ето са њима значи директор путника је значи наш купац био, и тако па да се заврши шта је требало, од вина шта треба од

неких других ствари. Долазили су гости из Београда па смо их водили на ручак и тако даље.

Е сад кад сам оно излазио негде па ту је било негде близу поднева или да ли је било 11, 12 сати не могу да се сећам кад сам ја излазио из канцеларије значи повремено сам одлазио поред реке, то је 50 метара бочно значи канцеларија МУП-а, где је ту био Милош Ђуричић, и још неки ту и онда ту сам видео џип бели, значи један бели џип, знао оног шофера ту, и то је џип овако бели онако као Уједињене нације и не знам како беше не могу да се сетим имена тог возача, господина, и онда питам шта је, шта се ту дешава, где је он и тако док смо ми ту разговарали појави се господин Митровић командант, видим ја њега како си шта си, видим да је био мало унезверен и мало нешто, и каже ма ништа нешто се десило у касарни ми овај значи било бомбардовање и изгинули су значи мој комшија први Репић, 10 метара бочно од моје куће, односно куће мог оца и још један из Лесковца кога сам овако два, три пута видео и онда ја њега позвао у канцеларију, каже па не може, ајде на 10 минута да се мало смири, да попијемо коју кафицу и онда смо отишли у канцеларију, то је значи 20-30 метара ајде да кажем од значи, од те чесме, односно од ту где има и паркинга, а и то је тај пролаз поред реке и ту смо били можда ајде не знам па можда 15, 20, можда пола сата, попили кафу испричали како се то десило, видим да је, ја кажем исто да је то мој комшија и онда је причали смо како шта, да ли, па питао је да ли постоји неки багери односно ови подизачи ради интервенције горе да би се то ваљда нешто скидало од материјала не знам, ја сам рекао да може да се обрати доле директору Јавног комуналног предузећа «Хигијена» или мој пријатељ директор Градске чистоће који је имао канцеларију поред реке и тако тај састанак је трајао значи ту негде око ајде да кажемо максимално можда пола сата, око до 12, можда 11, подне је било. Ето то, после тога сам опет одлазио за Крушу и тако ту се углавном кретало МУП, Круша, снабдевање градом и то су ствари које су се одвијале, припрема значи извоза вина преко Липљана где смо морали да контактирамо значи пошто су они били на терену онда смо имали комуникацију када може цистерна да крене, ја сам лично био значи са технологом и са многим људима, где су били значи и Албанци и Срби, тамо смо проводили те дане док смо то утоварали, значи то је било почетком, значи после априла месеца. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете добро? Мало гласније.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Шта је хтела, да поновим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разуме. Не. Мало гласније само.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Углавном то је та комуникација, немам нешто шта друго да кажем, значи то је тај круг у Призрену где смо обављали нормално делатност и морали смо да се крећемо ка Круши јер и наш подрум је био бомбардован, па сам онда ангажовао људе да заједно одемо доле, вино је цурило са свих страна, погођен је директно подрум значи са 3.200.000 литара, НАТО авијација је пала, ја сам био чак и присутан ту када су надстрешнице падале, био у једном тренутку значи ту и онда смо то збрињавали, звали електричара да то зауставимо и онда је тако то касније кретало се. Сад не знам шта конкретно интересује, ја има та активност се одвијала значи месец и нешто дана горе, доле значи Призрен, Мала Круша, вино је остало. Од почетка бомбардовања па све до тамо негде крајем априла кад смо то вино и спаковали и остало шта се дешавало, пренос документације из Мале Круше у Призрен, радне књижице и остале ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците Митровића, пошто кажете да сте видели тога дана, како је он тога дана изгледао? Како је био обучен, како, опишите га како је изгледао?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па обучен је био плава униформа, качкет на глави, онако пријатно подашишан, обријан, изнад је имао чини ми се и прслук, моторолу, једна моторола, друга, две мотороле, тако увек је то носио и шта још тако чизме, то подашишан, качкет и тако баш онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи плава униформа је била?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Плава униформа, да, плава то је увек. И на почетку је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А прслук какав?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па прслук мислим исто да је био плави са неким вијугама, значи са ресицама, оно као, онако прслук који је имао оно знате као маскирна овако да кажем са вијугама, а овако ту бочно где би се руке хватале, то је то, две мотороле, чин напред, један бочно, капа и све то, оно што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците када сте говорили да сте видели бели цип, па се појавио Митровић, одакле се он појавио?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па видите то је поред реке, значи бочно док сам ја ту значи требао сам да одем до Управе прихода, видим ја овог његовог возача, не знам како се, не могу да се сетим како се зове, не могу да се сетим знам да је Нишлија, и онда смо ми разговарали и

питама где шта и он се појавио значи бочно, бочно поред реке, сад не могу да Вам опишем значи цип је рецимо ево као што је ова госпођа ту, он се појавио бочно, значи са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи излази, је ли видите да он излази из ципа или?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, не, није био у ципу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био у ципу?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, него је дошао са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: А само је шофер био поред ципа и ја видим цип мислим као Уједињене нације, бели цип, и онда питама где и ту смо онда поразговарали и ето то ајдемо на канцеларију, видим да је, ајмо у канцеларију, не ово и онда смо тако мало да попијемо кафицу, с обзиром да смо се и раније знали још из «Путника», онда смо се упознали преко ових начелника где смо некад и ручали, не ретко, једно два, као и са свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је он нешто том приликом рекао, шта све треба да уради, да ли је пошао негде, да ли вам је било шта причао шта ће предузети, где ће ићи?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, не, причали смо само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је дошао, мало ближе све што сте разговарали?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па разговарали смо највише због мислим ово двоје погинулих у касарни, значи то је био највећи, мој први комшија Драган Репић где ме је супруга његова питала мислим шта се то десило и онда он је био у незверењу, један његов не знам како се зваше, да су они погинули горе приликом бомбардовања касарне и онда је био тако унезверен, некако био нервозан, па сам ја хтео да мало смирим и да дођем до података како да ову жену исто обавестим горе и онда ме је питао горе како да кажем ову механизацију, ништа посебно нисмо причали. Причали смо нешто ето тако о тим темама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је спомињао да ли је неко био повређен, да ли је нешто о томе причао?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, само, па причао је да је значи да су ова двојица погинула и да је један, не знам да је један као спасен приликом изласка, детонација или шта је било, да се један спасио. А ја сам после касније значи поподне био у касарни, с обзиром да сам знао командата касарне Божидара Делића, он на лицу места био горе, с

обзиром да је то касарна, а и близу је кућа па сам онда ишао да погледам на лицу места како изгледа то док се то мислим разрешило после подне и онда сам ту видео на лицу места како изгледа та слика, с обзиром да смо и ми у касарну улазили и ишли и кад су били значи пријем младих војника од прошле године, онда смо ми тако правили ручкове и све фирме из Призрена су биле позиване као ајде да не кажем спонзори, него то је овако један велики састанак да се тако нека као подршка, ништа посебно није то нешто баш било много дуго зато што је све било напето и све се ту нешто дешавало, стално се нешто, стално су падале неке бомбе, час у Круши, час ту, час код Перолонке, час код Мале Круше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте га тога дана још који пут видели, тога дана?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Колико би било то сати када сте се разишли?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па негде око подне, ако је било 9, ја сам био значи у 9 код мојих, 11, око 12 можда 20 до 12, 5 до, не могу, подне је било, око поднева, сад не могу тачно да се сетим, али отприлике тај термин где сам ја имао нормално после обавезе, а он се исто журио. Ја сам га такоређи насилно довукао да ето сазнам за ову информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога кад сте га видели последњи пут?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Пре тога, па виђали смо се у «Путнику» са Градимиром Зекавицом, пошто су његови су били смештени у «Путнику», хотел «Путник» и ја сам одлазио код значи код тог Мустафе Ђане директора да наплатимо, да компензирамо, да дамо отприлике која роба шта треба, ту је био мој директор који се држио са кажем начелником Зекавицом, са овим осталима и он је повремено некад био ту. Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после тога кад сте га видели, после тога, значи после тога сусрета, после тога што се догодило у касарни?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га после тога видели?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па после тога можда 10-так дана, 5, 10-так дана. Значи он је стално био негде, ја сам само тражио информацију с обзиром да је његова екипа на терену за превоз наше робе где смо ми возили вино за Београд и онда сам морао увек да имам информацију да ли је пут слободан, да ли може да се деси па да ли

можда ноћу, да ли може да оде неко до Круше да се то утовари и то смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тога дана 26. марта када сте се видели са њим негде око поднева, да ли сте знали где је после тога отишао, где су његови, где је његова полиција?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, па ја знам да су били у «Путнику», мислим значи да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате где су отишли, да ли су били и даље у «Путнику», да ли су негде, да ли су напустили можда «Путник», да ли имате уопште представу шта је било даље са полицијом?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је он био командант?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Командант, па није ми он причао те тајне, ја сам био само у «Путнику» и виђао да су они доле били лоцирани, да су ту били, а друга места не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам није познато?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, значи што сам стално, сваки трећи дан био у «Путнику», имао сам и школске другаре са факултета из Ниша, где су били лоцирани ту и онда ја сам нормално посетим моје другове ту и испричам, који су били у његовој јединици и које знам и кажем како, шта, каже па то је наш командант и тако даље, мислим и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је, везано за тог једног повређеног, ако сам вас тако добро схватио.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па тако сам чуо да је приликом изласка кад ми је причао, кад сам на лице места значи од детонације ваљда кад је излазио онда је он одлепршао, односно детонација га је однела и остао је жив, само не знам, не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било још какве приче везано за њега, је ли човек повређен, па лекарски збрињаван или је остао неповређен?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не знам то, знам само да је био повређен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа ближе?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, да је збринут у болницу ту преко директора Јавног предузећа, преко директора Хигијене, како су причали да је он одмах збринут у болницу а да су ова два остала дуго ту док се то

расчистио терен, после су бетонски, бетонски стубови разорени и пао је и клупа како је пала видео сам овог лично комшију како је био поред те клупе, било ми је непријатно, његова је жена плакала, деца ту и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте Ви схватили, где је тај човек који је повређен, где је он? У болници је ли?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па не збринут у болницу ваљда, то је на изласку из града тамо болница, велика болница, не знам, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче питања да ли имате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је бомбардована «Метохија вино»?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: «Метохија вино»? Ја прво не радим у «Метохија вино».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Односно ваш, вински подрум, да, подрум?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па бомбардован је, сад имам ја роковници су остали доле, не могу конкретно да се сетим. Бомбардован је значи датум не могу да одредим, али је значи бомбардован марта месеца. Да. Прво је бомбардован «Југопетрол» који се налази на 150 метара од «Косово вина», а онда је да ли је грешком или је намерно то не знам, погођена значи погођен подрум где је цурело вино.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате дан који је?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па не, имам у роковнику, све сам писао, имам извештаје, ја имам тачно извештаје Шантир инспектор зато што смо ми хтели да тужимо НАТО пакт јер је оштећење негде око не знам у том тренутку било негде око 4,5 милиона марака, погођен је подрум где је исцурело негде око 500 хиљада литара у једном тренутку и имам записнике, значи сваког дана НАТО авијација која је бомбардовала подрум, имамо тачно испистан записник, а то могу и да пронећам и да се презентира и где сам тај записник добио и слике тоталног уништења подрума.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте ви отишли у круг касарне?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: У касарну, па негде око у поподневним часовима значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ког датума?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: 26.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је то било сати?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па негде после подне, можда 4, 5 или ово кад су ту дошле дизалице и то, 4, 5 после подне значи кад сам завршио посао и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И тамо сте срели Делића?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, не Делића, видео сам екипа која ту скида, остало видео сам директора, мислим да је био, не могу да се сетим да ли је био, видео сам екипу која скида тај материјал и било је много људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сам ја разумео да сте видели Делића или нисте видели?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, никада. Делића сам виђао за време прославе и овако кад су били ручкови ранији и после тога, иначе са Делићем тога дана и уназад 5 дана, 10 дана не. Ми смо се повремено виђали кад је рецимо требало нешто да добијемо неку информацију пошто је војска њихова била лоцирана у подруму Ландовица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле је дошао Митровић тог дана 26-ог? Да ли има нешто тамо поред реке па је он дошао одатле?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Има ту, значи пешачка стаза, пут, фонтана, река, значи како је био цип ту, он је дошао значи са друге стране. Нисам ја приметио само сам видео на 2, 3 метра док сам разговарао са возачем, на 2, 3 метра, док смо ми разговарали он се појављује ту, значи враћао се у свом вероватно возилу и вероватно до тог МУП-а који се налазио 50 метара од наше канцеларије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могло возило да дође до тог МУП-а?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не може зато што има каналчић па се улазило овамо, можда је могло скроз горе али то је толико тесно да не, ту је река, ту је у ствари калдрма велика као ајде да кажем фонтана и чесма са три ова, значи није могло возило да упадне нити је било законски али мислим да је, не, није могло, једноставно не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта имао обучено возач?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па возач плава униформа, исто плава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које је боје била Митровићева униформа?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Плава униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте радили сутрадан 27-ог?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па 27-ог опет сам био у канцеларији, значи у канцеларији са секретаром предузећа, значи књижице и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од колико сати сте били?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па радимо од 9, увек идем код оца горе посетим га, па се опет вратим, идем значи зид ме дели од касарне,

увек да видим шта се дешава, отац и мајка сами, а ја са породицом доле и онда одем и опет дођем око 9 сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте радили сутра 27-ог?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Свакодневно, значи документација, разговор са Косово вином у Београду, с обзиром да је директор био горе, значи то је градска болница, иза градске болнице Баје Секулића имамо пунионицу, мој директор је значи отишао у Београд и због ових ситуација није могао да путује и није ни долазио у Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, шта сте разговарали?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Разговарали смо како ћемо вино да извеземо, како ћемо да пошаљемо коју цистерну, кад, распитај се преко МУП-а, преко овог, преко оног да би нормално ми смо возили за време бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли се 27-ог с неким састали?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: 27-ог? Па да вам кажем долазили су, али не могу сад да се сетим конкретно роковник. Ја иначе кад ми неко дође у роковник запишем ко је дошао, кад је дошао и остале ствари. Не могу сад да се сетим тих детаља 26, 27. и шта се касније дешавало. Хронолошки има отпремница, има све шта се значи комуницирало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово је само питање како се тако прецизно сећате да сте 26-ог у толико и толико, разлика кажете 15 минута сте видели Митровића а отишли сте у касарну размак је сат, два, три.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не сат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, кажете четири, пет, значи не знате тачно кад сте отишли у касарну, а знате у минут кад је дошао Митровић.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, не, рекао сам ја, нисте ме добро слушали. Ја сам рекао да сам био око 4, 5, значи разговор је трајао 15, 20 минута по подне, ајде да кажем 12 сати и крај. Значи како се сећам. Сећам се да је погођена моја кућа, био сам код оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, објаснили сте и везује за догађај, везује за бомбардовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није питање 26., него питање је како везује да је то подне, то је само?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Објаснио је 25-ог је бомбардована касарна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ми је јасно, 26-ог, али 26. почиње од ујутру, он је у 9 био. Шта га то асоцира да је то баш било подне? Јесте ли

гледали на сат или записали у свесци да је то било 15 до 12, 12? Како знате да је то било 12?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните тужиоцу.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ја сам објаснио, али вероватно нисте баш слушали. Значи, ја сам био код оца до 9 сати, попио кафу да видим и убедим оца, значи да напусти, с обзиром да су стално летеле гранате. Одатле долазим у канцеларију, од 9, пола 10, 9, пола 10, не могу тачно сад будем прецизан. У канцеларији седим, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нећемо се понављати.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: И завршавам послове, одлазим до Управе прихода, видим његовог возача, цип значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то сати било? Ево само да то питам како знате да је то толико баш сати било?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: 11:15, пола 12 како не знам, зато што сам кренуо. Задржао сам се у канцеларији, завршавамо послове једно сат и по два, изашао напоље до Управе прихода, срео, позвао и то су термини. Не могу ја сад да измислим, то ме све асоцира због, значи бомбардовање моје не куће, него касарне где је мој отац индиректно био ту. Значи, сутра ујутру ја одлазим код њега, враћам се у канцеларију и то не могу да заборавим, не могу да заборавим кад ми је кућа погођена, камен, значи разбио кров.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја разумем да ви знате да сте тамо били, само ми није јасно не знате, ово знате у минут или у 15 минута, а одлазак у касарну опредељујете.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ко је рекао у минут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чак је рекао између 11 и 12.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Молим вас слушајте добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако. Он је рекао између 11 и 12.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, да ли је тачно што каже суд између 11 и 12?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па да, тако сам и реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 11, 12, пола 12, значи све се врти између 11 и 12?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Између 11 и 12, не могу ја да гледам, мислим има хиљаде других послова али то је то, у том временском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд не зна, али ово је оно што говори сведок.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Сад ћу ја да се сетим, али се сећам тачно да смо разговарали, да је повремено питао где да нађем машине за збрињавање горива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он познавао те директоре Хигијене комуналног?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па не знам, највероватније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, кад сте му ви рекли да треба да се. Он пита вас у Косово вину за машине. Па да ли имате ви машине?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да, ми смо имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто вас пита?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Пита мене зато што сам ја директор у граду, све знам, знам 90% фирми које шта имају и грађевинске и комуналне, све директоре знам јер су сви они код нас долазили, то су и купци, наши гости и остало и све знам, цео Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је остао, да ли вам је било јасно да ли он познаје директора Хигијене и Комуналног?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ја сам рекао јавите се директору. То је мали град како да се не зна, свако сваког зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али баш зато.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Директор Хигијене и директор Јавног комуналног.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да он боље зна од вас шта му треба, некако ми је то логичније?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па да вам кажем, вероватно је он дуго ту, мислим колико је трајало, највероватније, па Градимир Зекавица је био, па знају ови начелници други, како не знају, сигурно знају, то је мали град да свако предузеће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да ли је звао кад сте му ви рекли да те машине имају Хигијена и Комунално, да ли је звао од вас, да ли је звао некога?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, то не знам, не он је напустио, ту смо кратко разговарали, ја кажем био је мало под тензијом и онда је отишао вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је уопште разговарао с неким преко тих моторола које сте помињали?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме јесте ли били за време до краја марта, априла почетка, јесте ли били у Сувој Реци можда?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте одлазили уопште у Суву Реку?
СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули тамо за неко убиство
породице Бериша које се догодило у Сувој Реци 26. марта?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Чуо сам богами преко суђења
Милошевићу, иначе овако не, оно кад сам гледао и то сам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било исељавања албанског
становништва из Призрена?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Околних села?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: За то не знам. Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово Метохија вино из Суве Реке то
нема никакве везе са вашом фирмом?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не. Моја је посебна фирма значи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ви чули за неке масовне гробнице ту око
Призрена?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Знате где је војно стрелиште?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Знам. Некада смо као војник значи
био сам тамо да ето оно, значи на вежбу, војну вежбу да смо били
ангажовани по 40 дана раније, значи уназад 10 година, 5 година кад су
биле војне вежбе и тако и знам где се тачно налази.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесте ли за време НАТО бомбардовања чули да
је ту било, да су тела нека сахрањена?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, први пут чујем за то.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте, јесте ли одлазили, рекли сте нам у
Малу Крушу?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли одлазили у Велику Крушу?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: У Зрзе?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било ту неких гробница?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не знам нити сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте за време НАТО бомбардовања знали
да има неких масовних убистава у Призрену, у Сувој Реци, околини?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали коју функцију обавља Митровић?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па знао сам у Путнику да је био командант.

НАТАША КАНДИЋ: Чега?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Командант специјалних снага полиције.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли имали тако неке специјалне снаге у оквиру Призрена?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли вам је познат неки Вељко кога су звали Генерал?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Вељко?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па шта је он био?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не знам, он је исто био ангажован као војник или као полицајац који је обављао своје послове у склопу МУП-а, а даље не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је био начелник СУП-а у Призрену?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Последњи је био Милош Војиновић.

НАТАША КАНДИЋ: Па он је овде сведочио па нам је онда говорио о томе како је било одузимања личних докумената Албанцима?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не знам ја за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, па не ради он у полицији.

НАТАША КАНДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не ради он у полицији.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не знам, први пут чујем за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули уопште да су неком одузета документа?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Хоћу да га питам да ли је чуо нешто о томе?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Никада.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим вас председнице већа, ја бих молио да се правилно постављају питања. Пуномоћник оштећених прво изложи нешто што је наводно неко рекао па онда пита даље. Према томе, то није предочавање. Ако предочава нек предочи текст какав је био, а друга ствар, зна се како се формулишу питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули, да ли су кроз Призрен пролазиле колоне људи који су одлазили?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Није било?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Није било нити сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Нисам видео, а били смо са Албанцима и по ресторанима и по кафанама који су радили, град је нормално функционисао, мислим оно што ја знам, да никаквих померања није било.

НАТАША КАНДИЋ: Шта, у граду је нормално све функционисало и Албанци су седели у кафанама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је сведока који су говорили, ево сад је неко предочавање, било је сведока који су говорили да су видели велике колоне, да су Албанци напуштали и Призрен и околних села, да су одлазили, зато вас је питао пуномоћник?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, према Крушику кад сам ишао видео сам колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте видели?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да, према Круши, значи колона која се кретала тракторима, нешто су пекли паприке, пролазили тако ту и био са Албанцем смо возили заједно, посећивали овај подрум, каже шта се овде дешава, каже па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли чули зашто напуштају, да ли се причало нешто о томе?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па причало се НАТО бомбардовање, бежање, значи бомбе су падале, значи ад хок нико није знао где се и шта ће да се деси, тако да су и многи Срби напуштали Призрен. Бомбардована је значи, код МУП-а је пала бомба, пала је код Електро Косова бомба, 70 метара дубине ту сам значи био да видим, мој другар, значи бомбе су итекако бомбардовале Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци питања?

АДВ. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Само једно питање. Учинио ми се да је сведок рекао да се испитивало и код полиције и код војске којим путем је безбедно да се путује за Београд. Јесам ли то добро чуо?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не. Да ли је пут проходан и када може наша цистерна и да оде и да вози за Београд и за Липљан, значи увек смо имали комуникацију с обзиром да је овај на терену.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Само то да вас питам. Да ли вам је познато којим путем је цистерна ишла за Београд?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па ишла је једним делом прво преко Брезовице, значи мало испод преко Брезовице, а извоз вина за Липљан директно преко Суве Реке.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Не, не, за ово време рата ја вас питам?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ишло је преко Брезовице.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: А зашто је ишло преко Брезовице, да ли би могли да ми к ажете?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па зато што је овамо био блокиран пут од Суве Реке до Липљана, увек се дешавало нешто непредвиђено и онда возач није био сигуран јер су јављали да су била киднаповања, да су се дешавале разне ствари и онда зато је морало да се иде бочним путем који је мало даљи, али сигурнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања? Изволите?

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: (бранилац прво-оптуженог Митровића) – Ја бих замолила прво фотографију број 6 да прикажемо сведоку. Сведок нам је данас описао како је командант Митровић изгледао по његовом сећању, па бих га ја питала да ли препознајете команданта на овој фотографији?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Да ли он у то време, односно рекли сте да сте га видели тог дана, да ли је он тада тако изгледао?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па баш тако, баш тако је изгледао, како је на слици тако, педантно, обријан, подашишан и са оном капом, качкет, односно капа са оном надстрешницом како да је назовем.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Реците ми да ли сте га икада видели ошишаног скроз на ћелаво?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ма никад.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Хвала. Рекли сте да сте тог дана видели његовог возача и неки бели џип Уједињених Нација. Реците ми, с обзиром да сте рекли да сте га често сретали у Призрену, да ли сте га некада видели у неком другом возилу или возилу неке друге боје?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, нисам. Значи, ево као Уједињене Нације бели цип и његов возач, не могу да се сетим возача, али увек је био бели цип.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Можемо да прикажемо фотографију, не знам тачно који је број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли погледали фотографију? Да ли је то такав цип изгледао тад када сте га видели?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да, овакав цип. Јесте то је.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Да ли препознајете особу која стоји на фотографији поред овог ципа?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Да ли можете да нам кажете ко је то?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: То је његов возач. Не знам како се зваше, не могу да се сетим.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Да ли је то тај возач о коме сте причали да сте га срели тог дана?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Реците ми да ли сте икада видели команданта Митровића како самостално управља моторним возилом или сте га увек виђали у присуству возача?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ма никада није он возио командата, не нисам га никад видео, углавном је возач Љубиша био.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Реците ми још једну ствар. Помињали сте да су неки ваши пријатељи били припадници одреда команданта Митровића, па ме интересује какво су они мишљење имали о њему као човеку, као старешини и да ли сте му можда евентуално посредно или непосредно икада чули од било кога да је командант Митровић издао неко незаконито наређење?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па имао сам другара са факултета у Приштини, значи то је овај Раде Миленковић који је дошао доле, мислим да је био неки начелник или помоћник начелника за финансијске послове, он је био код мене кући, ручали смо, нисмо се дуго видели и тако. Онда каже Жико ја сам код тог и тог па он је каже веома прецизан, оштар, исправан, законит човек, ако би ту могао да се као негде, ја ту не могу ништа да утичем, значи он је био беспрекорна личност, дисциплина на високом нивоу, сви су покушавали да, међутим, ништа ту није могло, знам га изузетно као дисциплинованог и законски исправног човека који никада ништа није дозвољавао случају да неко ради баш шта хоће,

имајући у виду и возача док је чекао испред ципа и како стоји и како улази, начин опхођења и за време ручка исто, мало приче, доста тајанствен, значи као таквог га знам.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: И само онај други део питања да замолим да одговорите да ли имате неких посредних или непосредних сазнања да је командант неке икада издао неко незаконито наређење?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не, нисам чуо.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Хвала.

Констатује се да је сведоку показана фотографија фозила «НИСАН- ПАТРОЛ» беле боје и то велика фотографија, фотографија број 5 на којој је цип «НИСАН» беле боје, а на који је наслоњен сведок Стојановић Љубиша као и фотографија број 6 на којој се види оптужени Митровић Радослав како седи на болничком кревету поред лица које је рањено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања? Оптужени Митровић, изволите?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добар дан господине.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Добар дан.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте ми нудили да ме одведете на ручак тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је сад то питање, не можете тако?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ме нудили да ме водите на ручак?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па пита да ли сам доручковао, рекао сам нисам, хоћемо на ручак, одбио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте говорили нешто везано за ручак?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: За храну да ли?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли ту где је раскрсница па има трафика, пар трафика и возило мора да прође преко тротоара и да се попне на тротоар а не може да приђе до, лепо си описао тамо је парк, фонтана, споменици неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, упорно објашњавате и говорите, не можете тако да, ваше питање је у ствари одговор на питање, дајте конкретно поставите питање. Он је објаснио.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја хоћу да вам објасним зашто сам раније изашао, не могу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ви кажите због чега сте раније?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Постоји разлог због чега сам ја раније, значи јер после се возило пење преко препрека, значи ја сам сишао и прошао поред трафика и да ли је нормално да прво видите човека или цип, то сам хтео да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је видео цип па је видео вас?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Мислим да је то сасвим.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте ме упућивали за дизалицу и за то што можемо да извучемо оне на предузеће комуну, како се зове Комунално.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Не Комуна него Грађевинско предузеће и Јавно комунално предузеће, значи Хигијена, Јавно предузеће «Градска чистоћа» и грађевинска фирма како се зваше «Ела», не могу да се сетим и ту пар фирми где може да се пронађе та механизација која може да оне рушевине склони јер ми то нисмо имали.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јесте ли рекли да сте имали велике тракторе?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То су у ствари детаље које ја не могу да измислим него који су разговори текли а нудили сте ми да одемо на ручак, питали сте да ли сам гладан, нисам ништа јео, попили смо кафу и сок. Нек буде суочење овде. Одбио сам. Па што ме онда није нудио да доручкујем или да одемо на вечеру него ме нудио да одемо на ручак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви причајте оно чега се ви сећате, он се тога не сећа, он каже не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја тврдим да је тако, он нека каже да није или да јесте.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Основно правило Косово вина било који гост да дође код нас ми обично поделимо једну тројку, двојку и одведемо човека на ручак, то је увек било и зато сте ми поставили.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То би било 30 метара одатле. Да ли сам у праву кад то кажем?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ништа нисам слагао кад сам у својој изјави коју сам дао тачно пре 2 године, је ли тако, 02. октобра 2006. сам

дао своју прву изјаву и тада сам навео, ево прилика да их апсолутно проверимо, значи ја нисам могао то да измислим, него је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, рекли сте. Поставите следеће питање ако имате.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господине Јанковићу, да ли ви имате нешто још да изјавите?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Па немам, ето то су детаљи, оно шта се после дешавало немам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове? Ви из Београда долазите?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате никакве трошкове?

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам, можете ићи.

СВЕДОК ЖИВОРАД ЈАНКОВИЋ: Хвала, поздрављам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, дођите само за час. Овим смо завршили са саслушањем сведока предвиђених за данас, наставићемо сутра, имамо два – Гогића и Ђокића. Господине Митровићу, само бих вас питала везано за овај извештај који кажете, интересује ме овај борбени извештај, ви сте рекли да сте ове борбене извештаје писали Министарству, да ли је то Министарство унутрашњих послова?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Министарство унутрашњих послова, управа полиције, значи ПЈП, тад је био пуковник Арсенијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јер ми смо од ове наше службе кад смо тражили за откривање ратних злочина, добили извештај да немају такав извештај.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да вам појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још мало. Интересује ме везано за штаб МУП-а који се налазио у Приштини, дакле начелник, односно руководиоца је био Сретен Лукић. Да ли сте непосредно руководиоцу штаба МУП-а слали неки борбени извештај?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, само овај после акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то после акције?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: После акције да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ове акције, дакле пошто сте добили задатак, али да ли имате, пазите пошто не можемо да дођемо до тих

извештаја, чисто вам постављам питање да би видели због евентуалног саслушања Сретена Лукића, што није донета одлука још увек.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја га предлажем за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само вас питам да ли сте ви њему неки извештај везано за ову борбену акцију доставили?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам то у мојим транскриптима и објаснио. Значи, после акције командири чета доставе нама. Онај Зоран Илић који је сведочио овде он је аналитичар, обједини то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то сте објаснили. Да ли имате насловљено на Сретена Лукића или не?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Штабу МУП-а, руководиоцу и поднесем ја ако идем за Приштину на састанак или однесе курир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ми можемо, од кога још можемо да тражимо, од Министарства унутрашњих послова и од кога још?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Од штаба МУП-а сва та документација је негде ако није запаљена, Лукићева канцеларија је директно погођена, тамохавка је пала на његову фотељу, можда је то уништено. Значи, толико сам био прецизан да сам рекао истину, после пар дана после бомбардовања, а причамо о другим извештајем. Кад смо се вратили 1999. године, кад смо писали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте други извештај, не питам вас за други извештај, ја вас питам за овај борбени задатак који сте имали од 25. марта да ли сте поводом тога извештај сачинили?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јесте достављен Лукићу, штабу, могуће да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде постоји, видели сте, ви сте добили тај извештај, видели сте и овај борбени извештај Лазаревића, разумете, зато вас питам да ли ви имате такав извештај, али пошто сте рекли да можемо од Министарства унутрашњих послова, да ћемо покушати од њих.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: МУП Приштина где је Лукићев кабинет био, погођен је директни погодак у Лукићев сто, граната је пала, томахавка, значи то је пола зграде је откинуто, изгинули су људи тада. То је било 10. априла, ја сам тог дана отишао да будем унапређен у пуковника, зато те детаље знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја сутра нећу моћи од почетка да будем, па ће ме мењати колега Бирман, ето да најавим уредно, пошто имам у Палати неки притвор.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес, а наставља:

03. октобра 2008. године, са почетком у 09,30 сати.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА